

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

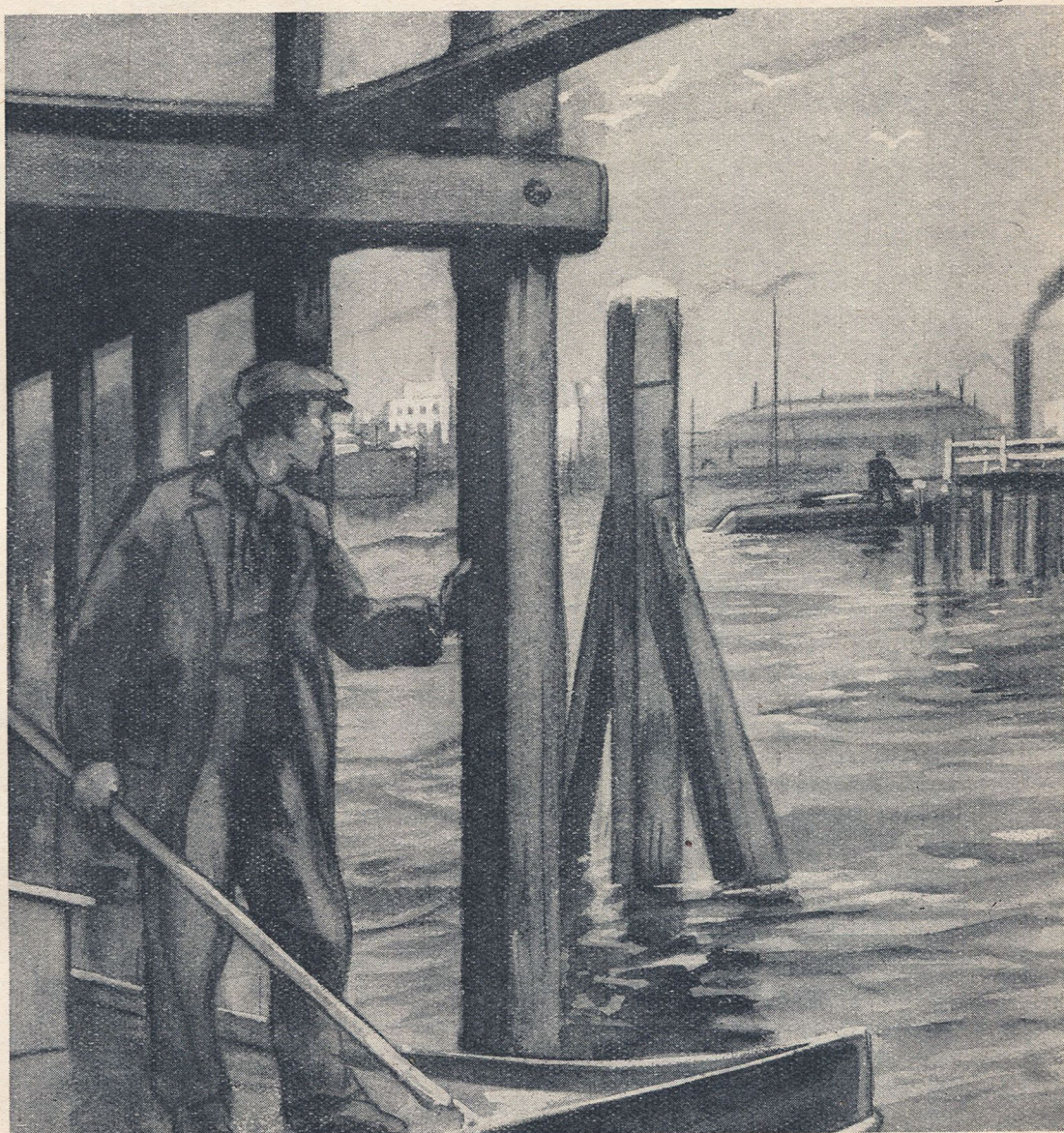

Cord Lister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

De Bomaanslag.

20 cent

Door deze palen heen kon men gemakkelijk zien,
wat daar ginds werd uitgericht.

No. 1087

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE BOMAANSLAG

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

**Aanbieding Medische
Encyclopaedie fl. 4.50**

HOOFDSTUK I.

ONVEILIG NEW-YORK.

Een oogenblik had het den New-Yorkers toegeschenen, alsof in zeker opzicht de criminaliteit in hun stad een weinig aan het minderen was. Speciaal wat betreft beroovingen op den openbaren weg, scheen er eenige verbetering te zijn waar te nemen, al was die dan ook waarlijk zeer gering te noemen.

Het had den schijn, alsof de leidende hand ontbrak, die al deze beroovingen, of althans een groot gedeelte daarvan, leek te regelen, en als het ware als de regisseur optrad van deze naargeestige komedies of om juist te zijn als de regisseuse.

Want de politie wist, en een groot gedeelte van het publiek wist het eveneens, dat de persoon, die aan het hoofd stond van de bende, welke zich in het bijzonder toeleigde op beroovingen, een vrouw was, en nog wel een zeer jonge een kind nog bijna, aan wie zelfs haar slachtoffers den bijnaam hadden gegeven van het „Meisje met de Madonna-Oogen”.

Langzamerhand was reeds meer uitgelekt

aangaande deze geheimzinnige persoon en aangaande op de mededeelingen van de goedgeloovige slachtoffers der sluwe bedriegster, had de politie een soort signalement van haar kunnen samenstellen: schoon onschuldig gezichtje, olijfkleurig getint, zooals de vrouwen in sommige Noordelijke provincies van Italië zijn, prachtige blauwe oogen, als twee vergeetmij-nietjes, en weelderig blond haar.

Wat haar naam betreft, die was alleen bekend bij de politie en bij zeer weinig andere personen, die in dit verhaal een rol zullen spelen.

Zij heette Canny Macleod. Zoo was de naam van haar vader, een braaf en oppassend werkmán, die verteerde van verdriet wegens het misdadig leven van zijn eenig kind, dat reeds op haar veertiende jaar het ouderlijk huis was ontlopen. Maar reeds was zij onder minstens een half dozijn andere namen opgetreden, om met des te meer succes haar bedriegerijen in praktijk te kunnen brengen, door zich bijvoor-

beeld voor te doen als kamenier of dienst-meisje, het vertrouwen van haar meesters te winnen, hun gewoonten nauwkeurig te bespionneeren en dan later van die kennis gebruik te maken, om hen, alleen of in samenwerking van haar medeplichtigen, des te beter te kunnen berooven.

Het spreekt van zelf dat de New-Yorksche politie aanstonds den strijd had aangeboden tegen de bende van Canny Macleod, die de minnares bleek te zijn van een zekeren Black Pete, een zeer gevaarlijken bandiet, die eveneens ijverig door de politie werd gezocht, wegens minstens een half dozijn zware misdaden.

En in dien strijd werd zij sedert eenige weken bijgestaan door een geheimzinnigen helper, dien zij slechts zeer even en dan nog onder een vermomming te zien had gekregen.

Wie die helper was — de politie had er een sterk vermoeden van, een vermoeden dat wel bijna overtuiging mocht heeten, maar volstreckte zekerheid had zij dienaangaande nog altijd niet.

En ofschoon die hulp reeds eenige malen was gebleken van onschatbare waarde te zijn, zoo kon de politie haar toch slechts schoorvoetend en als met tegenzin aanvaardden, want de man, die haar bood, moest eveneens onder haar vijanden worden gerekend — het was de Londensche Gentleman-Avonturier, John Raffles.

Alleen het noemen van dien naam reeds was voor alle politie-autoriteiten in Engeland, en in mindere mate ook voor de Amerikaansche, ruimschoots voldoende, om hen in groote opwinding te brengen.

En de Amerikaansche bladen zouden niet geweest zijn, wat zij inderdaad waren, als zij zich niet aanstonds met ware woede op dit prachtige onderwerp hadden gestort: „De Gentleman-Inbreker, de langjarige vijand van Scotland Yard, aan de zijde van de New-Yorksche politie in den strijd tegen het geboefte,” het was een gegeven, dat nooit uitgeput raakte, omdat er telkens nieuwe verrassende wendingen ontstonden, en er aan het vernuft van John Raffles waarlijk geen einde scheen te komen — evenmin trouwens als aan de sluwheid van de bandieten.

Het was een strijd, zooals men zelfs in New-York nog nooit had aanschouwd.

Maar zooals gezegd — er scheen een geringe kentering te zijn ingetreden en het was alsof vooral de beroovingen te New-York minder in tal werden.

Helaas — het zou slechts een tijdelijke verbetering van zeer korten duur blijken te zijn.

En het publiek zou ook al vrij spoedig vernemen, waaraan deze geringe verbetering was toe te schrijven.

De bladen brachten namelijk het bericht, dat Canny Macleod, het „Meisje met de Madonna-Oogen”, door toedoen van Raffles eenigen tijd in de onmogelijkheid was gesteld, haar misdadige praktijken uit te voeren, en daarenboven eenige dagen in de stad Saint Louis moest hebben doorgebracht, waarheen zij gereisd was in gezelschap met een eerwaardigen professor, den befaamden Asyroloog Jérôme Daring, die haar bewusteloos en half verhongerd op de straat had gevonden, en zich haar lot had willen aantrekken.

Natuurlijk had Canny slechts een lage rol gespeeld, en was het er haar slechts om te doen geweest, in het huis van den zeer rijken geleerde te Saint Louis te worden opgenomen.

Maar wie schetst de verbazing van het krantenlezend publiek, vooral dat van Saint Louis, toen het vernam, dat niemand anders dan John Raffles de rol van Jérôme Daring had gespeeld, en nog wel met toestemming van den ouden heer zelf, die weliswaar niet had geweten, dat hij met den Grooten Onbekende te doen had gehad — dat vernam hij pas later uit de bladen.

Het had dien keer slechts weinig gescheeld, of Raffles was er op geniale wijze in geslaagd, niet alleen het „Meisje met de Madonna-Oogen”, maar ook haar medeplichtigen, die slechts wachtten op haar sein, om den rijken geleerde van zijn geld en kostbaarheden te berooven, in handen van de politie kunnen overleven.

Door een kleine onvoorzichtigheid evenwel, werd de argwaan gaande gemaakt van Canny Macleod en het sluwe schepsel doorzag ontijdig den geheelen toeg, en herkende John Raffles onder het mom van Jérôme Daring.

Zij wist de politie te waarschuwen, die juist in aantocht was om haar te arresteeren, en slechts op het uiterste oogenblik, door de hulp van zijn trouwen chauffeur, James Henderson, wist Raffles te ontvluchten, in gezelschap van Charles Brand, zijn onafscheidlijken vriend, die er op gestaan had, zijn gevaarlijke avonturen te New-York te deelen.

Met dat al was het „Meisje met de Madonna-Oogen” weder op vrije voeten, dat zou den New-Yorkers maar al te spoedig weer duidelijk worden.

Want in den nacht van denzelfden dag, waarop de ochtendbladen van Saint Louis het opzienbarend bericht bevatten van de persoons-

verwisseling van professor Daring en John Raffles, hadden er te New-York in een tijdsverloop van slechts weinige uren niet minder dan drie beroovingen op den openbaren weg plaats, waarbij telkenmale de slachtoffers bedwelmd werden gevonden, en waarin de hand van het „Meisje met de Madonna-Oogen” onmiskenbaar was.

Men had letterlijk niets wat eenige waarde had, op den persoon van de beroofden achter gelaten, hun beurs, hun ringen, hun dasspelden, portefeuilles, gouden manchetknoopjes, overhemdknoopjes — alles was verdwenen, tot zelfs de vulpenhouders — want de pennen waren immers van goud.

Dat was waarlijk een zeer onaangenaam nieuws, en het werd er niet beter op, toen er reeds den nacht daarop opnieuw twee beroovingen plaats hadden.

De lichamen van de beide bewusteloze slachtoffers werden nauwelijks een kwartier uur gaans van elkaar gevonden.

Opnieuw sloeg de schrik den New-Yorkers om het hart.

Men moest zich thans niet alleen verdedigen tegen de autobandieten, die met de revolver in de vuist banken, juweliers- en andere gebouwen binnendrongen, tegen de dieven en inbrekers, kortom tegen al het gespuis, dat de wereldstad onveilig maakte — men moest zich nu ook verweren tegen jonge meisjes — kinderen nog haast.

De werkwijze van Canny Macleod scheen zeer eenvoudig te zijn.

Alle slachtoffers waren het, daaromtrent met elkander eens, dat zij op straat, laat in den nacht, en meestal op een afgelegen plek werden aangesproken door een zeer bevallig, weenend jong meisje, in havelooze kleren, en somtijds blootsvoets, dat hen tegemoet trad, en hen smeekte om een weinig geld, teneinde een onderdak te gaan zoeken.

En niemand was er, die weerstand scheen te kunnen bieden aan den smeekenden blik in de groote, onschuldige, blauwe oogen, de beroemde vergeet-mij-niet-oogen.

En terwijl men de hand naar den zak bracht, om zijn beurs te trekken, en een paar woorden van medelijden sprak, haalde het sluwe creatuur een met een zeer bedwelmende stof gedrenkten zakdoek te voorschijn, en drukte die bliksemsnel op neus en mond van het slachtoffer, terwijl zij zich zelf met de vrije hand den neus dicht hield.

Het verraderlijke goed was zóó sterk, dat zijn uitwerking zich onmiddellijk deed gelden

— een enkele ademhaling was voldoende om zijn invloed te ondergaan, en in de meeste gevallen hadden de slachtoffers niet eens het besef, dat zij op den grond vielen.

Wat er verder met hen gebeurde, bleef natuurlijk een diep geheim voor hen. Zij zagen noch hoorden het, maar de politie nam aan, dat Canny Macleod met minstens twee, en waarschijnlijk drie medeplichtigen „werkte”, die ieder een zeker deel der kleedingstukken voor hun rekening namen zoodat de berooving in een zeer korten tijd kon worden uitgevoerd.

De één hield zich alleen met de pantalon bezig, de tweede met het vest, de derde met den rok of ias, terwijl Canny zelve de overjas, de pels of regenjas onderzocht.

Onveranderlijk waren de slachtoffers leden van de betere standen, en in de meeste gevallen waren zij rijk, waaruit met zekerheid mocht worden afgeleid, dat zij reeds eenigen tijd van te voren waren nagegaan door spionnen van de bende.

Men kon hier van een voortreffelijke organisatie spreken, want men mocht er niet aan twifelen, of de bende van Canny Macleod bezat een rijken schat van gegevens omtrent een zeer groot gedeelte der bewoners van Broadway, Fifth Avenue, Central Park en die van de Eerste tot de Twintigste straat.

Maar menigmaal ook lieten zij het toeval handelend optreden, en beroofden den eersten den beste — mits hij slechts het uiterlijk vertoonde van een rijk man, en de gelegenheid gunstig was.

Deze methode was hun eens bijna noodlottig geworden, toen zij toevallig een zeer krachtig en vastberaden man tot slachtoffer uitkozen.

Deze zag juist bijtijds den gevaarlijken zakdoek aankomen, wist hem te ontwijken, en greep onder het uitstooten van een vloek naar Canny, die hem echter vlug als water ontglipte, en dadelijk een waarschuwingskreet liet hooren, waarop een drietal kerels kwam toestormen, allen met messen bewapend.

De aangevallene bleek echter niet voor een klein geruchtje vervaard te zijn, want binnen enkele seconden had hij twee aanvallers neergeslagen waarop de derde het verstandiger vond, het hazenpad te kiezen.

Wat Canny betreft — zij had zich uit de voeten gemaakt, zoodra zij bemerkte, dat de strijd ten nadeele van haar partij zou worden beslist.

De twee bandieten konden worden gearresteerd door eenige agenten, die op het geschreeuw waren komen toelopen, maar men wist maar

al te goed, dat hiermede de zaak niet uit was. Wat beteekenden twee bandieten op een bende, die op zijn minst wel twee honderd leden telde?

Zoo stonden dus de zaken, toen John Raffles, Charles Brand en James Henderson opnieuw het Astor-Hotel betraden, dat zij slechts weinige dagen te voren verlaten hadden, om zich naar Saint Louis te begeven.

Het spreekt vanzelf, dat zij hun uiterlijk een volkomen verandering hadden moeten laten ondergaan, want het was nu reeds bekend, op welke wijze professor Jérôme Daring zijn identiteit tijdelijk had afgestaan aan een heer, die zich als graaf Grasham in het vreemdelingen register had laten noteeren.

Henderson, de reus, had het zich moeten laten welgevallèn, in een neger te worden herschapen, niet zulk een nikker, als men wel eens op het tooneel ziet, en die op een kwartier uur gaans verraadt, dat hij zijn gelaat met poloodzwart of met gebrande kurk heeft bewerkt, maar een man die men zelfs op een voet afstands voor een echten neger zou houden, daar de kleurstof, door Raffles aangewend, de zwarte huidskleur volkomen natuurgetrouw imiteerde.

Misschien waren de oogen van Henderson wel wat te licht voor een neger, maar dat was dan ook de eenige aanmerking, die men op de gelijkenis zou kunnen maken.

Wat Raffles betreft hij had zich veranderd in een tamelijk onbeschaafden Californiër, met een groote sombrero op, een lange sik, borstelige wenkbrauwen, een landbouwer, zoo achter de ploeg weggelopen, en die alleen naar de groote stad kwam, omdat het niet anders ging, en hij er voor zijn zaken noodzakelijk moest zijn.

Brand ging door voor zijn zoon, en hij was een vlasharig jongmensch met een niet al te snugger gezicht, en die zich zeer onwennig scheen te gevoelen te midden van al die welgekleede, deftige dames en heeren, die zich zoo ongedwongen wisten te bewegen.

Aan Henderson was de rol van den negerbediende toevertrouwd, en hij verdween aanstonds naar de beide logeerkamers van vader en zoon, om daar de bagage te ontpakken.

De „office clerk”, die Raffles nog slechts weinige dagen herhaaldelijk gezien had, bleek niet de minste achterdocht te koesteren, en van een herkenning was dan geen sprake.

Raffles liet zich zelf en Brand inschrijven als „Hannibal en Nepomuk Sloan” en daarop trok hij onmiddellijk met den jongen man naar de eetzaal, waar de kellners hem tersluiks met spottende en minachtende blikken opnamen. Zij wisten maar al te goed, dat de

Californische landbouwers, hoe rijk ook, niet uitblinken in het geven van fooien.

Raffles bestelde iets, en toen de kellner zich weder verwijderd had, keek hij Brand met een glimlach om de dunne lippen aan, en zeide: „Daar zitten wij weer.”

„Ja, een belangwekkende ervaring, maar dan ook niets anders rijker.”

„Wij waren niet uitgetrokken naar Saint Louis om rijk te worden, Brand, wij waren slechts heengegaan om te pogen het „Meisje met de Madonna-Oogen” onschadelijk te maken, het afschuwelijke schepsel, dat getuige heeft willen zijn van mijn doodstrijd, toen ik tot mijn ongeluk in de macht van haar medeplichtigen was geraakt.”

„Ik moet erkennen, dat wij met een bijzonder sterke tegenpartij te maken hebben, Raffles,” hernam Brand op zachten toon.

„Wij hebben het aan onze eigen onvoorzichtigheid te wijten, dat zij ons ontkomen is, en eerlijk gezegd hadden wij niets beters verdiend, dan dat de politie ons gearresteerd had. Misschien zal het ons een les zijn, voortaan een weinig beter acht te geven, als wij te doen hebben met een schepsel als Canny Macleod.”

„Intusschen schijnt het, Edward, dat zij alweder in New-York terug is, sedert een paar dagen, tenminste wanneer de bladen het bij het rechte eind hebben, die schrijven, dat zij niemand anders is dan de bedrijfster van de nachtelijke beroovingen, die thans opnieuw in aantal toenemen.”

„Zij is het zeker, Brand,” hernam Raffles kortaf. „Het is haar methode van werken. En waarom zou zij hier niet kunnen zijn? Zij is natuurlijk eergisteren onmiddellijk met haar medeplichtigen weder uit Saint Louis vertrokken, om naar New-York terug te keeren, toen zij bemerkte, dat de grond haar daar te heet onder de voeten zou worden. New-York is heel wat grooter dan Saint Louis, en zij heeft hier veel meer gelegenheid om zich te verbergen bij een van haar vele vrienden.”

„Mag ik je een vraag stellen, Raffles?” vroeg Brand na eenigen tijd, nadat de kellner, die de gevraagde gerechten had gebracht, zich weder verwijderd had.

„Laat eens hooren.”

„Wat doen wij hier nu eigenlijk nog, en waarom keeren wij niet zoo spoedig mogelijk naar Londen terug?”

„Omdat wij het doel nog niet bereikt hebben, dat wij ons hadden gesteld,” antwoordde Raffles kalm. „Je weet, dat het oorspronkelijk alleen mijn plan was geweest, eens kennis te

maken met het „Meisje met de Madonna-Oogen”. Door van mijn vliegtuig gebruik te maken, die in tien uren den afstand van Londen naar New-York kan afleggen, maakten wij een soort plezierreisje. Ik meende dat Canny Macleod een belangwekkende persoonlijkheid zou zijn; in zekeren zin is zij dat ook, maar volgens mij vooral voor psychiaters en geneeskundigen. Ik wist dat zij een dievegge was, en een sluwe comediante, maar ik heb niet kunnen vermoeden, dat er zulk een lage, tijgerachtige ziel zou huizen in dat schoone omhulsel. En nu mijn verblijf hier mij de overtuiging heeft geschonken, dat ik er een goed werk aan doe, wanneer ik de samenleving van dit schepsel bevrijd, dat wreedheid aan bloeddorst paart nu zal ik niet rusten, eer ik mijn doel bereikt heb.”

„Ik vrees dat de bereiking van je doeleinden er niet gemakkelijker op is geworden, Raffles, nu Canny Macleod op haar hoede is, en weet

dat zij zich in acht voor je moet nemen.”

„Des te belangwekkender zal de strijd zijn, mijn waarde,” hernam Raffles. „Vergeet niet, dat thans mijn ijdelheid er mee gemoeid is. Tweemaal heeft het schepsel mij verslagen, eenmaal zelfs bijna ten koste van mijn leven, en ik sta er bepaald op, dat de derde zet voor mij zal zijn. Verveel je je hier soms?”

„Beware, Raffles,” kwam Brand met een zacht lachje. „Wat een vraag! Hoe men zich kan vervelen onder deze omstandigheden, en terwijl zelfs ons leven gevaar loopt, dat is mij niet recht duidelijk.”

„Welnu, als dat zoo is, dan kan ik ook niet inzien, waarom wij niet hier zouden blijven, totdat ik mijn plannen verwezenlijkt heb. Ik heb het er nu eenmaal op gezet, die duivelsche vrouw ten onder te brengen en ook haar minnaar, Black Pete.”

HOOFDSTUK II.

EEN ONTDEKKING.

Dienzelfden avond bezochten „Hannibal Sloan” en zijn spruit een der vele theaters van New-York.

Zij hadden aan den portier te kennen gegeven, dat zij waarschijnlijk zeer laat zouden terug keeren, daar zij New-York des nachts ook eens wilden bezichtigen, en toen zij den man den rug toekeerden, had deze eens voor zich heen gegrinnikt, de schouders opgehaald, en bij zich zelf de opmerking gemaakt, dat het nachtelijke New-York voor twee zulke „grasnegers” groote gevaren verborg.

Maar als zij zich daaraan bloot wilden stellen, dan moesten zij het zelf maar weten, zoo besloot deze menschenkenner wijsgeerig.

De voorstelling was omstreeks elk uur geëindigd, en Raffles en Brand bereikten met den stroom vertrekkende bezoekers de straat.

De schouwburg was in de Twintigste Straat gelegen, en slechts honderd passen verder schitterden oogverblindend de lichten van Broadway, de tallooze schitterende reclames, die gemeentelijke verlichting bijna overbodig maakten.

Een oogenblik stond Raffles besluiteloos stil, en toen zeide hij:

„Het is voor den tijd van het jaar buitengewoon fraai weder — heb je er iets tegen een kleine wandeling te maken?”

„Niet het minst,” antwoordde Brand haastig. „Het was warm en benauwd in den schouwburg, en ik heb er een weinig hoofdpijn gekregen. Een wandeling in de frissche avondlucht zal mij goed doen. Waar wil je heengaan?”

„Het doet er niet toe. Wij zijn hier niet ver van het Central Park, daar kunnen wij mijnen-twee heengaan.”

Langzaam liepen de beide mannen de breede, helder verlichte straat ten einde.

Reeds zagen zij op eenigen afstand de toppen

van de hooge boomen in het reusachtige Central Park.

Het was hier tamelijk stil, maar ook hier was een zee van licht, voornamelijk afkomstig van de geweldig groote lichtreclames op de daken of tegen de voorgevels der huizen.

Het genoemde park wordt door een aantal breede, fraaie lanen doorsneden, en het is dag en nacht geopend.

Langzaam richtten de beide vrienden, die niet veel gesproken hadden, hun schreden daarheen, en een oogenblik later wandelden zij in het schoone park.

Het was een verrukkelijke lente, zooals men er in jaren geen had genoten, en allerwege stonden struiken en planten reeds in bloei.

Het was stil op dit uur, want het park dient alleen als doorgangsweg voor degenen, die in de huizen er omheen wonen.

Hier en daar verlichtten de electriche bollen het struikgewas, en de breede laan, waarin de vrienden zich thans bevonden.

Enkele malen waren zij een politieagent gepasseerd, die evenals zij scheen te genieten van den heerlijken avond, en rustig voorbij wandelde, de handen op den rug gevouwen, het koordje van den gummiknuppel om den pols bevestigd.

Van afstand tot afstand waren gemakkelijke banken geplaatst, en op een daarvan, ongeveer in het midden van het park, namen de beide vrienden plaats.

Zij staken hun pijpen op, met geurige Virginia-tabak gevuld, daar een sigaret in hun mond wel wat zonderling zou hebben gestaan, en lieten hun blikken in het rond waren.

En daarbij bleven de oogen van Brand gevestigd op een schijnbaar vormelooze massa, die aan het begin van een breede zijlaan op den grond lag. Het leek wel een hoop zand, maar daarvoor was het toch wel wat te donker.

„Wat is dat daar toch?” vroeg de jongeman

op zachten toon, met zijn doornenstok in de richting van het vormeloze ding wijzend. „Daarginds, dichtbij den voet van dien grooten eik, tusschen den boom en de bank.”

Raffles tuurde scherp in de duisternis, met half dichtgeknepen oogen, eensklaps stond hij op, en zeide kortaf op gedempten toon:

„Ga eens mede! Wat ziet dat voorwerp er zonderling uit.”

Van hun bank af moesten de beide vrienden de grintlaan schuin oversteken om het begin te bereiken van de zijlaan.

Die plek was vrijwel in duisternis gehuld, want de eerst volgende lantaarn bevond zich op tamelijk grooten afstand, en het loof van boomen en struikgewas was reeds vrij moeilijk voor de lichtstralen doordringbaar.

En reeds toen de beide vrienden de laan halverwege hadden overgestoken zagen zij, wat het schijnbaar levenloze ding was — een man, die met het gelaat voorover op den grond lag uitgestrekt, een weinig terzijde van de zijlaan, en half onder een rhododendronstruik verborgen.

Aanstonds versnelden zij hun passen, en het volgend oogenblik stonden zij over den man heengebogen en wentelden hem om.

Zij keken in een bleek, strak gelaat van een nog jongen man, zeker niet ouder dan dertig jaar, elegant gekleed, en die blijkbaar tot de hoogste standen behoorde.

De oogen waren half gesloten, en door de oogleden zag men alleen het wit schemeren.

De overjas, het rokvest waren opengeknoopt, de broekzakken puilden naar buiten, het slachtoffer was totaal uitgeschud.

Want dat men hier te doen had met een beroofde bleek maar al te duidelijk.

Raffles knielde naast den bewusteloze neder, bukte zich over het bleeke gelaat, rook even aan den halfgeopenden mond, en zeide op zachten toon:

„Chloroform en nog iets anders. Wel Brand, dit is al een zeer bijzonder toeval.”

„Wij hebben natuurlijk te doen met een slachtoffer van Canny Macleod.”

„Dat is ten minste zeer waarschijnlijk. Maar stil eens, wat is dat daar?”

Zijn blik was op een der krampachtig gesloten vuisten van den beroofde gevallen.

De vingers waren stijf gesloten om een stukje goed, een flard van een vrouwenrok of iets dergelijks.

Slechts met groote moeite slaagde Raffles er in, de stijve vingers open te maken, en het flard te bevrijden.

Hij bekeek het nauwkeurig bij het licht van zijn zaklantaarn, en bromde toen voor zich heen:

„Ik kan mij niet herinneren, dat Canny een japon droeg van deze stof, toen wij haar de laatste maal zagen, maar het is waar ook, de professor had haar nieuwe kleederen gekocht. Nu, in ieder geval is het wel de moeite waard, dunkt mij, gebruik te maken van dit stukje goed.”

„Op welke wijze?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Natuurlijk door een hond, een goeden speurder lucht te geven aan dit kleine voorwerp.”

„En denk je dat dat succes heeft in een stad als New-York?” hernam Brand op ongelooftoon.

„Wanneer de omstandigheden gunstig zijn, ja. En dat zijn zij in tweërlei opzichten. Ten eerste kan de berooving niet langer dan hoogstens een uur geleden hebben plaats gehad, want daarvoor was het zelfs hier in het park te druk. Het spoor is dus nog versch, warm, zooals de vakterm luidt. Ten tweede is het reeds laat, en het verkeer is vooral in deze buurt, zeer verminderd. Een goede hond zal dus niet al te veel moeite hebben, het spoor te volgen, natuurlijk verondersteld, dat de bandieten niet van een automobiël gebruik hebben gemaakt, want dan wordt de zaak wel wat moeilijker!”

„En wat is de slotsom van dat alles?”

„Dat wij zoo spoedig mogelijk nut zullen trachten te trekken uit dit kleine flardje, hetwelk door den aangevallen man waarschijnlijk op het laatste oogenblik uit den versleten rok van het „Meisje met de Madonna-Oogen” is gescheurd, toen hij zich in zijn val onwillekeurig ergens aan trachtte vast te houden.”

„Maar hoe kom je zoo spoedig aan een hond?”

„Er zijn nog genoeg koffiehuisen open, waar wij een adresboek kunnen inzien. Wij moeten naar den dichtstbijzijnden hondenkoopman gaan, in de hoop, dat wij daar een dier vinden, dat voor ons doel geschikt is.”

„En deze bewusteloze man?”

„Wij zullen wel een agent waarschuwen, opdat hij naar een gasthuis kan worden overgebracht, of naar een politiepост, om daar in behandeling te worden genomen.”

„Had hij geen kaartje in zijn zak, een adres?”

„Niets van dien aard, anders kon men hem natuurlijk aanstonds naar zijn huis overbrengen.”

Maar stil, daar komt al een ordebewaarder aan, wij zullen hem er bij roepen."

Inderdaad kwam er op dat oogenblik een agent van politie voorbij slenteren, met den blik op den sterrenhemel gericht, en die zeker reeds tienmaal deze plek was gepasseerd, zonder het lichaam van den bewusteloze te hebben opgemerkt.

Raffles schreeuwde iets, en dadelijk kwam de man verschrikt toelopen.

„Wat is er aan de hand? Waarom schreeuwt gij zoo?" vroeg hij, terwijl hij van Raffles naar Brand keek.

„Ik schreeuwde, goede vriend, om u opmerkzaam te maken," antwoordde Raffles lakoniek.

„Zie eens hier, wat wij op den grond hebben gevonden."

Hij trad een weinig terzijde, en wees op het lichaam van den jongen man, die nu op den rug lag, en levenloos leek.

„Een doode!" riep de agent van politie ontzet uit.

„Niet dood, slechts bewusteloos," hernam Raffles. „En van alles wat hij bezat beroofd, zooals gij bij een onderzoek van zijn zakken zult kunnen zien."

De agent bukte zich, legde zijn hand op het warme lichaam, keek beurtelings Raffles en Brand onderzoekend en streng aan, en zeide toen, terwijl hij zijn gummiknuppel vaster omklemde:

„Daar zult gij beider wel meer van weten?"

„Niet meer dan gij, goede vriend," zeide Raffles bedaard. „Bespaar u de moeite onzinnige gevolgtrekkingen te maken, omdat gij ons toevallig in de nabijheid van het lichaam aantreft. Denkt gij soms dat wij u geroepen zouden hebben, als wij zelf schuldig zouden zijn aan de berooving?"

De agent scheen in te zien, dat dit inderdaad wel een weinig zonderling zou zijn, maar zijn wantrouwen was gaande gemaakt, en daarom hernam hij op barschen toon:

„Uw naam en woonplaats?"

„Hannibal en Nepomuk Sloan, uit Kentishville."

„Gij zult zoo goed zijn, mij naar het bureau van politie te vergezellen," hernam de agent van politie streng.

„Het spijt mij waarlijk, mijnheer de agent, maar daartoe ontbreekt mij de tijd en de lust," gaf Raffles schouderophalend te kennen. „Ik ben een vreemdeling, en ik moet niets hebben van onaangenaamheden met de politie. Wij hebben hier deze man gevonden in bewusteloozen toestand, en van al zijn sieraden en geld

beroofd, wij hebben er u dadelijk bij geroepen en meer kunt gij onmogelijk van ons vergen. Op het politiebureau evenmin als hier zouden wij u kunnen zeggen, wie die man is, om de eenvoudige afdoende reden, dat wij het niet weten. Wij hebben niets van de roovers gezien, wij weten dus ook niet in welke richting zij gevlucht zijn, en dat is alles."

„Daarmede heb ik niets te maken," hernam de agent met stemverheffing. „Volg mij naar het politiebureau, dan kunt gij uw verklaring aan den commissaris afleggen. En ik zou u aanraden om aanstonds mijn bevel op te volgen, want ik verzeker u, dat ik niet van gekscheren houd."

„Wat dat betreft, ik evenmin," kwam Raffles kalm.

Hij stak snel de rechterhand uit, en het volgende oogenblik rolde de politieagent, tegen de kijn geraakt, als een aangeschoten konijn om en om, en bleef stil liggen.

„Voor vijf minuten heeft hij zijn bekomst wel," zeide Raffles lakoniek. „Het is zijn eigen schuld, waarom was de man ook zoo lastig. Wij hebben nu waarlijk wel wat anders te doen, dan geheel nutteloos bezoeken te brengen op bureaux van politie. Het zal hem misschien een les zijn, bij een volgende gelegenheid niet zulke dwaze vragen te stellen. En kom nu spoedig mede, voor hij zich van den slag hersteld heeft."

Raffles had Brand bij den arm genomen, en voerde hem haastig weg van de plek waar de politieagent tot zijn schade zoeven ervaren had, dat men niet ongestraft den Gentleman-Avonturier kon afhouden van zijn plannen.

Een paar minuten later hadden zij een der uitgangen van het park bereikt, en gingen het eerste het beste hotel binnen, waar zij zich een adresboek lieten geven, en daaruit de adressen noteerden van een aantal hondenkoopliden, scheerders en kennelhouders.

Met het kleine lijstje gewapend, verlieten zij weder het hotel, en richtten hun schreden naar het eerste adres, dat op hun lijstje voorkwam, en dat het dichtst in de buurt was.

Het was bijna halfeen in den nacht, toen zij in een smalle steeg stilstonden voor een klein en tamelijk morsig uitziend huis, waar zich, naast de vervelooze deur, een winkelkast bevond, waarin een soort kooit was neergezet, voor de helft bevolkt door konijntjes, voor de andere helft door een nest jonge katten.

Op de deur was een houten plankje bevestigd, hetwelk het opschrift droeg:

„Derrick Hunter, in honden, konijnen, katten en vogels.”

Het geheele huis was in duisternis gedompeld, en de winkeldeur was op slot, maar dit was voor Raffles geen beletsel, om zoo hard hij kon aan de winkelschel te trekken.

Het holle geluid van de ouderwetsche bel was duidelijk tot op straat hoorbaar, maar daar binnen bleef het stil.

Dit duurde slechts eenige seconden, want daarna barstte een woedend concert van jankende, blaffende, snauwende en blazende kreten los, hoogstwaarschijnlijk veroorzaakt door de pensionnaires van den heer Hunter, die aldus onverwacht in hun nachtrust werden gestoord.

Een oogenblik later werd er op de eerste verdieping een raam opengeworpen, en er verscheen een ruig mannenhoofd, beplant met een bos verward haar, en uit den mond van dat hoofd klonk het woedend :

„Wilt gij dat ik u een baksteen op de hersens gooi, of zal ik een paar van mijn honden op u afsturen ? Gij hebt het maar voor het kiezen.”

„Wij wenschen noch het een, noch het ander, mijnheer Hunter, wij wenschen u slechts twintig dollar te laten verdienen, zonder eenige andere moeite, dan ons vijf minuten te woord te staan.”

Dit antwoord scheen den hondenkoopman blijde vooruitzichten te beloven, want hij bromde nog iets, trok zijn warrig hoofd terug sloot het raam, en even later hoorden de beide mannen hem nijdig uitvaren tegen de honden, die onmiddellijk zwegen.

Toen klonk het terugschuiven van een paar grendels, de winkeldeur werd op een kier geopend, en nu hadden Raffles en Brand het uitzicht op een zeer groote revolver, en op een kleine dievenlantaarn, waarmede de heer des huizes hun gelaat beurtelings belichtte.

Het onderzoek scheen hem te bevredigen, want hij deed brommend de ketting van de deur, liet de bezoekers binnen, stak zijn revolver weer weg, en zeide na de deur zorgvuldig te hebben gesloten :

„Neem mij niet kwalijk, dat ik eenige voorzorgsmaatregelen genomen heb. Gij zult mij begrijpen als ik u zeg, dat de politie al menigmaal een van mijn honden heeft gebruikt bij de arrestatie van een misdadiger, en dat nemen de bandieten mij kwalijk. Zij hebben mij al eens bedreigd, en daarom ben ik ook altijd gewapend. En zeg mij nu wat gij wenscht.”

„Niets anders, mijnheer Hunter, dan dat gij ons zegt, of gij ons voor dezen nacht uw besten speurhond kunt leenen. Zooals ik u reeds zeide,

heb ik er twintig dollars voor over.”

Hunter scheen een oogenblik na te denken, en zeide toen een weinig weifelend :

„Het is een aardige prijs, maar . . . gij moet mij behoorlijk staangeld betalen, en ik moet weten waarvoor gij den hond noodig hebt.”

„Wat het eerste betreft, die voorwaarde is reeds ingewilligd. Wat het tweede aangaat, wij hebben aanstonds een goeden hond noodig, om een spoor te kunnen volgen van . . . een groot misdadiger, die de stad onveilig maakt.”

„Dan wil ik mij niet verder met uw zaken bemoeien, mijnheer, ik denk dat gij particulier detectives zijt ?”

„Zoo is het. Wij hebben niet ver hier vandaan een misdaad ontdekt, het spoor van de vluchtelingen is nog warm, en ik weet zeker, dat een hond met een goeden neus het zal terugvinden.”

„Dan geloof ik dat ik u kan verschaffen, wat gij noodig hebt, mijnheer. Wees zoo goed mij te volgen.”

Hunter ging de beide mannen voor.

Hij liep de gang ten einde, en trad daarop een tamelijk groot vertrek binnen waar in het midden slechts een kleine ruimte open was gelaten ; drie van de vier wanden, en zelfs de wand waarin zich de schuifdeur bevond, waren met groote en kleine kooien bezet, die bijna allen bewoond waren.

Dadelijk hieven alle honden een luid geblaf aan, waarschijnlijk om hun blijdschap te kennen te geven, maar Hunter gebood hun weder stilte en opende toen een der hokken, waaruit dadelijk een bastaard-terrier te voorschijn sprong een kruising tusschen een Schippertje en een Airdale-Terrier.

De hond was vrij groot, ruigharig en blijkbaar zoo gezond als een visch en zeer sterk, in staat om mijlen en mijlen achtereen naast een rijwiel mee te loopen, over hooge schuttingen te klauteren, en als het moest een verdrinkende uit het water te helpen.

Het beest was onmiddellijk naar zijn meester toegelopen en ging op het eerste bevel voor hem zitten.

Raffles keek een oogenblik naar den schranderen kop, met de glinsterende zwarte oogen, het grofgebeende lichaam, de stevige pooten, de verstandige uitdrukking van den kop, met zijn aan weerszijden uitstekende snorren, en den wantrouwenden blik in de donkere oogen.

„Denkt gij dat de hond een spoor zal kunnen volgen, dat hoogstens een paar uren oud kan zijn ?” vroeg Raffles.

„Ik overdrijf niet graag, mijnheer, en daarom

zeg ik alleen maar tot aan het einde van de wereld! Er is geen tweede hond zoo in geheel New-York, dat durf ik u op een briefje geven! Als iedere andere hond het moet opgeven, dan weet King er nog altijd wat van te maken."

"Kan ik het beest voor dezen nacht meekrijgen?"

"Ja, voor twintig dollar — en gij betaalt er twee honderd als staangeld, en dat is eigenlijk nog te weinig, want ronduit gezegd is de hond onbetaalbaar!"

"Hier hebt gij er drie honderd — een kwitantie als ik u verzoeken mag!" zei Raffles droogjes.

De man ging haastig een kwitantie invullen, waartoe hij de schuifdeuren moest openen, om in den eigenlijken winkel te treden, en al dien tijd bleef King de beide vreemdelingen wantrouwend van onder zijn ruige wenkbrauwen opnemen.

Hunter keerde binnen enkele oogenblikken terug met het papier, maar alvorens Raffles hem de drie honderd dollar ter hand stelde,

vroeg hij:

"Voor ik den hond meeneem — gelooft gij, dat hij mij zal willen volgen?"

"Ja, maar alleen als ik het hem beveel, mijnheer," antwoordde de man. "Hij is tamelijk wantrouwend moet gij weten!"

Hunter ging naast Raffles staan, terwijl hij den hond aan een dun touw vasthield, streck zachtjes over den schouder van Raffles, sprak daarna den hond vriendelijk toe, en bracht hem zoo aan het verstand, dat hij met een vriend te doen had.

De hond scheen dit volkomen te begrijpen, en eenige minuten later liet hij toe dat Raffles hem vasthield bij den ring van den wurgriem, dien het beest om den hals had.

Hunter deelde nu nog mede, naar welke bevelen de hond gewend was te luisteren en daarop verlieten de beide mannen met hun aanwinst de zaak van Derrick Hunter weder, met de belofte, dat zij den hond bij het kriecken van den dag weder zouden terugbezorgen.

HOOFDSTUK III.

OP WEG.

Allereerst begaven de beide vrienden, thans vergezeld door den terrier, zich weder naar het Central Park, hetwelk nu nog stiller en donkerder leek dan zooeven, en zoodra zij er weder waren binnengetreden, richtten zij hun schreden naar de plek, waar zij het bewustelooze lichaam van den beroofde hadden ontdekt.

Zij hadden de plaats goed onthouden, en toen zij haar tot op honderd meter afstands waren genaderd, stonden zij stil, teneinde zich te overtuigen, dat alles veilig was, en zij zonder gevaar konden naderen.

Niets liet zich hooren, en eindelijk waagden zij het erop, langzaam naderbij te komen, daarbij zorgdragend, zooveel mogelijk in de schaduw der groote boomen en van het dichte struikgewas te blijven, en den hond zoo kort mogelijk aan het eind touw te houden, hetwelk Hunter den hond bij wijze van lijn had aangeknoopt.

Zij spitsten de ooren, om ieder verdacht geluid op te vangen, maar alles was stil, en slechts heel in de verte hoorden zij nog het geraas van het groote stadsleven.

Het was ook, alles welbeschouwd niet aan te nemen, dat de agent van politie dien Raffles zoo hardhandig had moeten behandelen, ook maar een oogenblik rekening zou hebben gehouden met de mogelijkheid, dat de beide mannen die hij nu wel voor boosdoeners moest aan zien, nog eens naar dezelfde plek zouden terugkeeren.

Zoo bereikten zij het begin van de zijlaan weder, voorzichtig om zich heen spiedend, maar er was volstrekt niets te bespeuren — noch van den agent, noch van den bewustelooze — hij was zeker reeds weggehaald met de auto-brancard, en naar het dichtst bijzijnde gasthuis vervoerd.

Nu pas haalde Raffles het japonflard, dat hij met opzet in een stuk papier had gewikkeld, uit zijn zak te voorschijn, bracht den hond tot bedaren, door hem liefkoozend over den kop te streelen, en liet hem vervolgens aan het stukje doek ruiken.

Zelfs zonder dat Raffles iets behoefde te

zeggen, scheen King onmiddellijk te begrijpen, wat er van hem verlangd werd.

Hij wendde den kop van het stukje doek af, en begon dadelijk, met den snuit naar den grond gebogen, overal rond te snuffelen.

Binnen enkele minuten had de hond het goede spoor gevonden — en hij liep zoo snel weg, dat het touw bijna uit de vingers van Raffles geglipt was, die moeite had den hond in zijn vaart bij te houden.

Zonder ook maar een oogenblik te aarzelen, zette King zijn tocht voort, liep het park uit, sloeg de Twintigste Straat in, liep ook deze geheel ten einde, en bereikte op deze wijze de kade van den Hudson, die hier door New-York stroomt.

De tocht had ongeveer een half uur geduurd, en gedurende al dien tijd had King voortdurend met den snuit vlak boven den grond geloopt, slechts zeer zelden even stilstaande, waarop Raffles hem dan opnieuw liet ruiken aan het stukje goed.

Op de kade gekomen scheen de hond slechts even te twifelen, maar daarop stak hij haar in haar volle breedte over, en begaf zich naar den kant van het water.

Op deze plek lag het niveau van de kade een paar meter boven den waterspiegel.

De kademuur was bekroond door een steenen balustrade van ruim een meter hoogte en als men daar overheen keek dan zag men een tweede lager gelegen kade, waaraan kleine schuitjes konden meren, die groenten aanvoerden van de boerderijen, welke een eind buiten de stad, dichtbij de rivier gelegen waren, en voor wie het vervoer te water, hoe wel het iets langer duurde, verreweg het goedkoopste was.

Op geregelde afstanden waren steenen trappen in den kademuur uitgespaard, die toegang gaven tot de aanlegplaatsen.

King zette zijn tocht onverdroten voort, tot hij, bij een dezer trappen gekomen, haar zonder aarzelen afliep, en zoo de smalle aanlegkade bereikte, waar zich een groot aantal kleine houten steigers bevond, bestemd voor het meren van roeiboeten, kleine lichters, motor-

en stoombootjes van niet te grooten diepgang. En hier scheen de hond eensklaps het spoor bijster te zijn geworden.

Hij was tot vlak bij een dezer steigers geloopt, en draaide hier onrustig in het rond, met den staart tusschen de beenen geklemd, en nu en dan zachtjes jankend als een zelfbeklag.

Toen stond hij stil, keek over het donkere water, waar slechts nu en dan de duistere schaduw van een schip voorbijgleed, wendde zich toen tot Raffles, ging op zijn achterste zitten, en keek zijn tijdelijken meester aan, alsof hij wilde zeggen:

„Het spijt mij — ik kan er niets aan doen — maar ik kan niet verder. Sla mij er niet voor — ik heb mijn best gedaan!”

Maar Raffles dacht er niet aan, het dier te slaan.

Integendeel, hij haalde een klontje suiker uit zijn zak, en gaf het aan den hond, terwijl hij hem prijzend toesprak.

Hij had natuurlijk aanstonds begrepen, dat Canny Macleod vergezeld van haar medeplichtigen, zich waarschijnlijk op deze plek had ingescheept aan boord van een motorbootje, dat haar verderop had gebracht — denklijk was de eigenaar van die boot eveneens in het complot, en lid van de gevaarlijke bende.

De beide mannen keken elkaar teleurgesteld aan, want zij begrepen maar al te goed, dat het volstrekt nutteloos was, onder deze omstandigheden de achtervolging voort te zetten.

Zeker, er lagen links en rechts van den verlaten steiger eenige tamelijk groote schepen gemeerd, waarvan de bemanning misschien had kunnen zeggen, in welke richting het bootje met Canny aan boord zich verwijderd had — maar daaraan hadden zij al bitter weinig, want of dit nu al stroomopwaarts af stroomafwaarts was geweest — het was ondoenlijk met deze magere gegevens de achtervolging voort te zetten.

Maar juist toen de twee mannen zich wilden verwijderen, begon King zachtjes te grommen, en loerde, onbewegelijk als een beeld, over de nauwe ijsk rimpelende oppervlakte van de breede rivier, waarop zich hier en daar roode en groene lichten langzaam voortbewogen. Het schrandere dier scheen iets bespeurd te hebben, hetgeen tot dusverre aan de aandacht van de beide mannen was ontgaan — zijn instinct zou hem dienaangaande niet bedriegen.

En het duurde dan ook niet lang, of Raffles en Brand ontwaarden een klein vaartuig, dat

op dit oogenblik de rivier kwam oversteken, en recht op den steiger scheen aan te houden.

Zelfs op dien afstand was het te zien, dat het geen schoorsteen had, het was dus klaarblijkelijk een motorboot.

Ieder oogenblik scheen de hond in blaffen te willen uitbarsten, maar Raffles bracht hem met een bevelend woord tot zwijgen, en wendde zich daarop tot Brand.

„Laten wij ons zoo spoedig mogelijk verschuilen — ik geloof, dat het toeval ons gunstig is — daar komt een boot aan, en het zou mij volstrekt niet verwonderen, als het dezelfde is, die Canny en haar metgezellen gebruikt hebben om zich te verwijderen!”

„Ik zie daar op den lagen wal een paar groote pakkisten — vandaar hebben wij juist de trap in het oog, voor het geval de eigenaar van de boot zich mocht verwijderen!” zeide Brand fluisterend.

„Een goed idee!” hernam Raffles. „Kom dan maar spoedig mede!”

In gebukte houding ijlden de beide mannen over de smalle, duistere aanlegkade en bereikten de zware, groote kisten waarvan er eenigen op elkander waren gestapeld, die een voortreffelijke schuilplaats opleverden.

De kisten sloten niet volkomen tegen elkaar aan, en door de opengebleven reten konden de twee mannen een gedeelte van de rivier, den aanlegsteiger en de trap overzien.

De motorboot had haar vaart nog aanzienlijk vertraagd, en gleed nu zachtjes langs den aanlegsteiger, waar zij onbewegelijk stil lag.

De schroef sloeg nog even achteruit, een gedaante aan boord, die aan het stuurwiel had gestaan, wierp een dunnen tros om den aanlegpaal, zette de motor af, verrichtte nog eenige werkzaamheden, waarvan de aard op dien afstand niet was vast te stellen, en stapten toen van den rand van het bootje op den steiger.

Daar stond hij een oogenblik stil, om een sigaar aan te steken blijkbaar, want het schijnsel van een lucifer, in de holte van zijn beide handen tegen den wind beschermd, verlichtte gedurende eenige oogenblikken een glad geschoren, geel gelaat, met breede kaken en dicht ineengedrongen, rossige wenkbrauwen.

Het duurde maar een kort oogenblik, en het schijnsel van de lucifer, zoo dicht bij het gezicht gehouden, werkte bedriegelijk, maar toch meenden Raffles en Brand deze trekken al eens meer gezien te hebben — zij behoorden toe aan een lid van de bende, waarvan Black Pete en zijn minnares Canny aanvoerders waren.

Raffles die den man geen oogenblik uit het

oog had verloren, boog zich naar Brand over, en fluisterde hem toe :

„Volg dien man Brand ! Het kan voor ons van groot gewicht zijn, om te weten waar hij woont ! Hij schijnt de eigenaar van dat bootje te zijn, waarmede hij zooveen Canny naar een veilige plek heeft overgebracht, waarschijnlijk ver van het punt waar de berooving plaats vond, en door hem zullen wij haar misschien terug vinden !”

„Goed ! En wat doe jij in dien tijd ?”

„Ik blijf hier op je wachten !”

„Zouden wij Henderson er niet bij halen ?”

„Ik geloof niet dat wij het op dit oogenblik behoeven te doen — het is vannacht toch onmogelijk, het spoor van die vrouw verder te volgen — op het water kan onze brave King helaas geen spoor volgen !”

„Maar misschien moet ik dien man wel uren volgen !”

„Volg hem dan uren — als je maar weet waar hij verblijft !” hernam Raffles kortaf. „Haast je wat, want daar zie ik hem de trap reeds opgaan ! Je zult mij hier op dezelfde plek terugvinden !”

Inderdaad, de man van de motorboot beklom op dit oogenblik de trap, keek, bovengekomen, een oogenblik om zich heen, en liep toen haastig de kade af.

Brand drukte Raffles de hand, verliet zijn schuilplaats, ijde de trap op en begon de achtervolging van den man.

Raffles hoorde nog een oogenblik hun beider voetstappen, en toen werd het stil — hij vernam weinig anders dan het zachte geklots van het water tegen den kademuur, en het geluid van de aanlegkettingen langs de houten palen.

Hij wachtte omstreeks een kwartier, en al dien tijd had zich in de buurt volstrekt niets bewogen.

Wat King betreft, de hond scheen al volkomen aan Raffles gewend te zijn, en had zich voor hem uitgestrekt, met den schranderen kop op de voorpooten, waarop hij rustig was ingeslapen, dankbaar voor het lekkere hapje, dat zijn fijne neus hem had opgeleverd.

En toen alles stil bleef, nam Raffles het besluit, de motorboot eens aan een onderzoek te onderwerpen, wellicht leverde dit iets van waarde op.

Hij nam een stukje houtskool op, dat hij onder het bereik van zijn hand vond liggen, en schreef met duidelijke letters op het witte hout van een der kisten :

„Je kunt mij op de boot vinden !”

Vervolgens stond hij op uit zijn gebukte

houding, liep sne op den steiger toe, door den hond gevolgd, die dadelijk weer klaar wakker was, en een oogenblik later bevond hij zich aan boord.

De motorboot was een fraai, maar niet al te goed onderhouden scheepje, met ranke lijnen, en dat zeker een groote snelheid kon ontwikkelen, want de motor was van een voortreffelijk fabricaat, en zeer krachtig, zooals Raffles bleek, toen hij voorzichtig de kap oplichtte, die het werktuig bedekte.

De boot kon gemakkelijk twintig personen vervoeren en toch zonder bezwaar door een enkel persoon bestuurd worden, die, achter het kleine rad staande, alle hefboomen onder het bereik van zijn hand had.

Er was een kleine voorplecht, dan kwam de kajuit, vervolgens een kleine kombuis, en dan de ruime cockpit, terwijl achterin de stuurinrichting geplaatst was.

De motor was zoodanig ingebouwd, dat hij in het geheel geen last kon veroorzaken, en te weerszijden van de kajuit bevond zich een smal gangpad, zoodat men zich, als men tenminste over eenige lenigheid beschikte, van de voor- naar de achterplecht kon begeven.

Het bleek Raffles al dadelijk, dat Canny inderdaad met dit scheepje vervoerd was, want dienaangaande liet het gedrag van King geen twijfel over.

Niet zoodra was de hond aan boord gekomen, of hij was weder begonnen te snuffelen, in alle hoekjes en gaatjes, en Raffles wist zeker, dat hij hier het spoor van de misdadigster hervonden had.

Hij doorzocht zorgvuldig de kajuit, maar hij kon er niets bijzonders vinden, bereikte toen de kleine voorplecht, waar ongeveer zes personen konden zitten, drie op iedere zijbank, en zette zijn onderzoek voort.

Hij wilde reeds weder onverrichter zake door de kajuit heen naar de cockpit terugkeeren, toen zijn oog viel op een klein snippertje papier, blijkbaar van een grooter vel afgescheurd, en van driehoekigen vorm.

Het lag tegen den voet van een der banken aangedrukt, en was daar waarschijnlijk terecht gekomen, toen degeen, die het vel papier verscheurde, de snippers over boord wilde werpen.

Raffles nam het stukje papier op, en bekeek het zorgvuldig.

Het was daartoe echter noodig, dat hij in de kajuit terugkeerde, de beide deuren sloot, de gordijntjes voor de patrijspooten dichttrok, en vervolgens zijn electrische zaklantaarn liet ontgloeien.

De driehoekige papiersnipper bevatte slechts een twintigtal letters — en met den eersten blik zag Raffles dat hij met geheimschrift te doen had — de letters waren allen aan elkander geplaatst, en vormden een volkomen onbegrijpelijk zinsgedeelte.

Hij vouwde het stukje papier zorgvuldig op, stak het in zijn vestzak, en bromde voor zich heen

„Daar mag Brand zijn krachten eens op beproeven — hij is een groot liefhebber van raadselschriften en rebussen!”

Vervolgens doofde hij zijn lantaarn weder, zette de deuren weder open, zooals hij ze gevonden had, schoof de gordijntjes weder terug, opdat er niets zou blijken van het ongewenschte bezoek, en klom weder op den steiger.

King volgde hem onmiddellijk, alsof hij al jaren in zijn dienst geweest was, en het was niet eens meer noodig den hond aan het touw vast te houden.

Juist toen Raffles de schuilplaats achter de kisten weder bereikte, en zijn mededeeling, zooever geschreven, zorgvuldig weder uitwischte, zag hij Brand snel de trap weder afdalen, en een oogenblik later had de jonge man zich bij hem gevoegd.

„Welnu?” vroeg Raffles fluisterend, terwijl hij Brand met gespannen aandacht aankeek. „Je bent niet lang weg geweest, zou ik zeggen?”

„De kerel woont op nauwelijks een half uur gaans hier vandaan! Ik heb het huis zeer zorg-

vuldig genoteerd — als je wilt kan ik je het nu nog aanwijzen!”

„Komen wij er langs, als wij ons weder naar ons hotel begeven?”

„Ja, als wij een kleinen omweg maken!”

„Welnu, dan maken wij dien omweg! Het is van belang om te weten waar onze man woont!”

De beide mannen verlieten de aanlegkade, en op weg naar het huis van het bendelid deelde Brand Raffles mede, dat de man regelrecht naar zijn woning was gegaan, en de huisdeur met een sleutel had geopend.

Het was in een der oudste buurten van New-York, in de havenwijk.

Een half uur later stond Brand stil, en wees Raffles op een oud, vervallen huis, waarvan alle ramen donker waren, en zeide op zachten toon:

„Daar is het!”

Raffles nam het huis aandachtig op, vergewischte zich van den naam van de straat, beschouwde de omgeving van het huis, en zeide daarop:

„Voor vannacht hebben wij genoeg gedaan, mijn waarde! Het is slapenstijd. Wij zullen nu eerst den hond weder gaan terugbrengen, maar wij moeten hem voor morgen weder bespreken, en dan hoop ik in een goede nachtrust de kracht te vinden voor de verdere afwikkeling van ons avontuur.”

HOOFDSTUK IV.

VERSCHILLENDE COMBINATIES.

Den volgenden dag begonnen de werkzaamheden weder reeds zeer vroeg in den morgen.

Raffles begreep, dat hij zorg moest dragen, zijn man niet uit het oog te verliezen, nu hij eenmaal zijn woonplaats had weten uit te vinden.

En zoo was Henderson, nog altijd in zijn hoedanigheid als neger, dien ochtend reeds zeer vroeg op zijn post in de Creek-Street — zoo luidde de naam van de straat waar de man met het rossige haar woonde.

Hij was zoo onopvallend mogelijk gekleed, en daar men in dit gedeelte van de stad een zeer groot aantal negers aantrof, viel zijn verschijning volstrekt niet in het oog.

Wat Raffles zelf betreft, hij had de taak op zich genomen, voor een zeer snelle motorboot te zorgen, die in staat zou zijn, het vaartuig van den rosharige niet alleen bij te houden, maar als het moest ook in te halen.

Brand tenslotte werd op dezelfde plek geposteerd, waar beide vrienden den vorigen avond met den hond waren geweest, en hij had in opdracht, de aanlegplaats van de motorboot in het oog te houden.

Hij zag er uit als een echte baliekluiver, een werkelooze, die er volstrekt niet over ontsticht is, dat hij geen werk kan vinden, en hij slenterde met zijn handen in de zakken van een pilow-broek langs den kademuur heen en weer, schijnbaar onverschillig, maar met alle aandacht voor den kleinen steiger.

Raffles was het eerste met zijn taak gereed, en bevond zich dus het eerst weder in zijn kamer in het Astor-Hotel.

Hij sloot zorgvuldig de deur, overtuigde zich, dat men hem niet door het sleutelgat kon bespieden, en haalde het stukje papier te voorschijn, dat hij den vorigen nacht gevonden had aan boord van de motorboot.

Het was nauwelijks eenige centimeters breed, en bevatte, zooals gezegd, een aantal schots

en scheef door elkander geplaatste letters zonder slot of zin.

Hij streek het papiertje glad, legde het voor zich op tafel, en bekeek het met groote aandacht.

Het zag er als volt uit:

bipzad
kliosfjmd
kkrmjleyhjdulpaq
xqablscottqnflgkaxueijx
yostmsvebzorbjvrjick
pgdhlbckpezdqcojxxgykoeq
acychbgcamjbidbsxjyxahmxsa

Op het eerste gezicht was het een volkomen onbegrijpelijke samenstelling maar Raffles wist, dat dit alles zich eensklaps zou ophelderen, zoodra men slechts in het bezit was van het sleutelgetal, dat op dit raadselschrift paste.

Want dat er een getal bij gebruikt was, stond bij Raffles aanstonds vast.

Dat bleek uit de anders onbegrijpelijke opeenvolging, die in geen enkele taal ter wereld voorkomt, en waaruit onomstootelijk voortvloeide, dat van de drie „n's" de eerste en andere beteekenis had dan de tweede, en deze waarschijnlijk weer een andere dan de derde.

En hiermede was aanstonds de moeilijkheid aangetoond, aan de oplossing van een raadselschrift verbonden.

Er bestond een getal, maar hoe kort dit ook mocht zijn — men moest het kennen om het raadselschrift te kunnen toepassen, en het was bijna onmogelijk, te zeggen, welk getal de bandieten gekozen hadden, om als sleutel van het raadselschrift te dienen.

Zij hadden de oplossing ervan wellicht zelfs nog ingewikkelder gemaakt, door een woord uit te kiezen, om daarvan een getal te maken, door de letters van dat woord te vervangen voor het cijfer, dat zij in de rangorde van het alfabet innamen,

„Wij zouden bijvoorbeeld eens kunnen be-

ginnen met den naam van den vorigen President, Harding," begon Raffles glimlachend.

Hij nam een velletje papier voor zich, greep zijn vulpenhouder, schreef het woord Harding op, en zette onder de letters de daarmede overeenkomende cijfers in het alphabet, en verkreeg toen het volgend getal:

H a r d i n g
8 1 18 4 9 14 7

Raffles paste dit getal op goed geluk toe op de letters, die hij op het stukje papier had gevonden, achtereenvolgens met ieder cijfer beginnend, daar hij natuurlijk onmogelijk kon weten, bij welke letter van het raadselschrift een woord begon of eindigde, maar reeds na eenige pogingen zag hij in, dat het nutteloos was, hiermede voort te gaan — wat hij verkreeg, door telkens van het rangorde-cijfer der geheimzinnige letters zooveel af te trekken als volgens het sleutelwoord „Harding” noodzakelijk was, was al even onzinnig en onleesbaar als het origineel!

Raffles leunde achterover in zijn stoel, en sloot de oogen.

Hij begreep wel, dat hij op deze wijze dagen, ja weken achtereen zou kunnen besteden aan de oplossing van het raadselschrift, zonder die te kunnen vinden, en hij dacht aan het prachtige verhaal van Edgar Poe, „de Gouden Spin”, waarin de groote Amerikaanse schrijver een stelsel van raadselschrift uitwerkt, dat steeds tot voorbeeld zou blijven strekken aan alle romanschrijvers, en dat ook Jules Verne inspireerde, toen hij zijn spannend verhaal „Een vlotreis op de Amazone” schreef.

Toch gaf hij het zoo spoedig niet op, en probeerde achtereenvolgens het jaartal, den datum, het geboortejaar van Washington, het sterfjaar van dien grooten Amerikaan — en telkenmale verkreeg hij een totaal onbegrijpelijken zin, die zelfs voor een Pool of een Rus onuitsprekelijk zou zijn geweest.

Na een uur op deze wijze allerlei getallen te hebben geprobeerd, die hem maar te binnen wilden schieten, stak hij het papiertje met een haastig gebaar in zijn zak en mompelde:

„Als ik dat nog een half uur volhoud, ben ik rijp voor een gekkenhuis! Brand zal er werkelijk bij te pas moeten komen — hij heeft altijd bijzonder veel liefhebberij in dergelijke raadseltjes! En misschien blijkt het achteraf wel, volstrekt niet de moeite waard te zijn geweest, ons zoo in te spannen!”

Hij wierp een blik op zijn horloge, greep zijn

hoed, zijn jas en verliet even later het hotel weer, na aan den portier een boodschap te hebben achtergelaten voor het geval zijn gewaande zoon, of zijn bediende in zijn afwezigheid mochten terug keeren.

Raffles begaf zich allereerst naar de havenkade, teneinde zich daar op de hoogte te stellen van den toestand.

Reeds in de verte zag hij Brand, in schilderachtige houding over den kademuur leunend en met groote virtuositeit kringetjes in het water spuwend, zijn hoofd met zijn gesloten vuisten steunend en de ellebogen op de balustrade rustend.

Hij liep vlak achter Brand heen en zeide snel op gedempten toon een paar woorden in de geheime taal, welke alleen hem, Henderson en Brand bekend was.

En zoo goed had de jonge man zijn spieren en zenuwen n bedwang, dat hij zich zelfs niet bewoog, toen hij op denzelfden gedempten toon antwoord gaf.

Raffles ging verder en bij het gaan langs den kademuur zag hij, dat de motorboot van den rosharigen man nog altijd rust g op dezelfde plaats lag.

En hij verwonderde zich wel een weinig over de nonchalance, waarmede de eigenaar met het bootje omsprong, dat slechts tegen diefstal beveiligd was door een gewoon hangslot, waarmede de ijzeren ketting gesloten was, die het bootje aan den ring op den vasten wal verbond.

De man scheen er echter op te rekenen, dat het aan de haven druk was en dat men hem wel goed kende, en zeker niet aan een vreemde zou toestaan het bootje los te maken.

Ook was het wel waarschijnlijk, dat de eigenaar een onmisbaar klein machinedeel had mede genomen, waardoor het onmogelijk was de motor te laten werken.

Hoe het zij, de boot lag daar onbeheerd en schommelde zachtjes op het even bewogen water heen en weer.

Maar juist toen Raffles zich weder wilde verwijderen, zag hij dat Brand zich oprichtte en hem met de achter den rug verborgen hand snel een teeken gaf.

Hij keek om zich heen — op eenigen afstand naderde de man met het roode haar, de eigenaar van de motorboot.

En vijftig meter achter hem drentelde Henderson, zijn reusachtige handen op den rug gevouwen en hij zag er juist uit als een passagierend stoker van een transatlantisch schip, wat hij dan ook moest voorstellen.

Raffles maakte zich haastig uit de voeten en zocht, na Brand snel een wenk te hebben gegeven, de plek op, waar hij zijn eigen motorboot had laten meeren.

Deze plek was nauwelijks honderd meter verwijderd van den steiger, waarbij Brand de wacht hield en binnen een minuut had Raffles haar bereikt.

Er lagen heel wat motorbooten bij elkaar, omgeven door een smal loopplankier, waarin een opening was vrij gelaten om de booten doortocht te verleenen.

De verhuurder, een man met een grijze sik, rookte kalm zijn pijpje en stond op toen hij Raffles zag naderen.

Deze had aanstonds de boot terug gevonden, welke hij had uitgezocht en daar hij den eigenaar reeds voor den geheelen dag huur had betaald, behoefde hij niets anders te doen dan er in te springen, het touw los te werpen, de boot met de haak af te zetten en, na de opening te zijn doorgevaren, te wachten, wat de rosharige man zou believen te doen.

Hij zou niet lang behoeven te wachten, want een oogenblik daarna maakte de rosharige zijn bootje los en stapte er in.

Een paar seconden later voegden Brand en Henderson zich bij Raffles.

En nauwelijks waren zij aan boord, of Raffles moest de motor op gang brengen, want de bruine boot van het bendelid had zich reeds in beweging gesteld, en stooft met groote vaart over het water van de rivier.

„Zij loopt deksels hard, Mylord,” riep Henderson, met een onrustigen blik op het achter volgde vaartuig.

„Stil maar, Henderson, wij loopen niet veel minder hard,” stelde Raffles hem gerust. „Zie maar, wij kunnen haar gemakkelijk bijhouden.”

„Maar niemand kan zeggen, Mylord, of die boot al op haar hardst loopt,” wierp Henderson tegen.

„Wij kunnen ook nog harder loopen, Henderson,” zeide Raffles kalm.

De mahoniehouten boot voor hen schoot als een bruinvisch over het water, en werd met groote behendigheid bestuurd.

Ze gleed rakelings langs voorbij varende booten, week vliegensvlug uit voor een groot vrachtschip dat haar den weg scheen te willen versperren, en kronkelde alsof zij een paling was, door een aantal lichte schepen.

Eenmaal voer zij zelfs dwars door een sleep heen en kon daarbij ternauwernood onder den stalen tros doorvaren, die twee van de reus-

achtige schepen, die gesleept werden, met elkan- der verbond.

„Hij doet het goed, Mylord,” kon Henderson zich niet weerhouden uit te roepen.

„Ja, Henderson, hij mag dan een bandiet zijn, maar hij is in ieder geval een bandiet die een boot weet te besturen.”

„Ik zou wel eens willen weten, waar hij heen gaat,” liet Brand zich hooren.

„Misschien wel naar Jersey, hij vaart ten- minste die richting uit,” antwoordde Raffles.

Intusschen duurde de achtervolging reeds een uur voort en nog altijd voeren de beide booten, zonder dat zich de afstand tusschen beide verkleinde of vergrootte, temidden van de New-Yorksche huizenzee.

Overal verhieven zich de wolkenbrabbers tot op duizelingwekkende hoogte en het geraas van de werven, fabrieken, smederijen en andere werkplaatsen langs de beide oevers was nu en dan oorverdoovend.

De rivier had zich hier aanzienlijk verbreed en de achtervolging kon plaats hebben zonder dat het bijzonder opviel, want het was druk op de rivier en de motorboot van de drie man- nen toonde volstrekt geen onmerklijke bijzon- derheden — zij geleeke op honderden andere booten, welke men voor niet veel geld te New-York kan huren.

Maar tot zijn teleurstelling moest Raffles al spoedig inzien, dat, al liep zijn boot snel, zij het toch, als de tocht veel langer duurde, niet zou bolwerken tegen de mahoniehouten boot van den rosharige.

Want nu de rivier zich verbreedde, had deze haar vaart vermeerderd en stooft nu met de snelheid van een renboot over de slechts even gerimpelde oppervlakte der rivier.

Raffles voerde de snelheid zoover mogelijk op, maar hij bereikte daarmee alleen dat de afstand tusschen de beide vooten niet al te snel grooter werd. Dat zij grooter werd, was echter buiten kijf.

Maar juist toen de opvarenden vreesden, dat zij de mahoniehouten motorboot uit het oog zouden verliezen, hield deze op den rechter- oever aan en begon haar vaart aanzienlijk te matigen.

Dadelijk deed Raffles hetzelfde.

Men bevond zich hier in een der uitloopers van de stad, waar zich nog slechts weinige fabrieksgebouwen bevonden, terwijl groote ge- deelten nog onbebouwd waren.

Raffles bracht zijn boot zooveel mogelijk bij den oever en het was een geluk dat de rood- harige niet achterom kon zien, daar hij al zijn

aandacht noodig had, om zijn boot tusschen eenige houtvloten en lichters door te loodsen, want het was op deze plek van de rivier heel wat stiller en wellicht zouden de achtervolgers zijn opgemerkt.

Niet ver van den linkeroever liep een blijkbaar pas aangelegde straatweg, waarschijnlijk ten dienste van de arbeiders, die zich naar een der drie of vier groote fabrieken moesten begeven welke een eind verder waren gelegen.

Ook stonden er eenige buitengewoon leelijke arbeiderswoningen, niet veel meer dan vierkante steenen kooien, en een aantal loodsen van gegolfd plaatijzer.

Het geheel maakte een tamelijk troosteloos en verlaten indruk en Raffles vroeg zich af, wat den rosharige hier wel kon hebben gebracht.

Maar het doel van de reis zou spoedig duidelijk worden.

De achtervolgde bandiet had zijn motor dicht bij een lagen steiger gebracht en het was duidelijk, dat hij daar wilde aanleggen.

Het geluk wilde, dat zich een tiental meters voor dien steiger een soort directiekeet bevond, die half over het water was heen gebouwd, waarschijnlijk om plaats te winnen.

En deze keet bood een voortreffelijke schuilplaats om er zich achter te verbergen.

Behendig stuurde Raffles naar den wal en Brand sloeg den haak in een der palen, die de keet omgaven en waaraan de boot werd vastgemaakt.

Door deze palen heen kon men tamelijk goed zien, wat de rosharige uitrichtte, zonder zelf al te veel in het oog te loopen.

De man was reeds aan wal gesprongen, na een paar woorden te hebben gewisseld met een opgeschoten jongen, die blijkbaar op zijn boot moest passen en die tot dit doel op het uiterste randje van den steiger ging zitten met zijn beenen boven het water schommelend, waarop de bandiet zich naar den straatweg begaf en snel voortliep.

Raffles liet geen tijd verloren gaan.

Hij wendde zich tot Brand en zeide :

„De man heeft jou niet gezien — volg hem en zie waar hij blijft, maar draag zorg, dat je niet in het oog loopt. Wij wachten je hier.”

In een wip was Brand op den wal en dadelijk begon hij den bandiet te volgen met het air van een slenteraar die volstrekt niets te verzuimen heeft en geniet van het heerlijke lenteweder.

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIMSCRIFT.

Brand volgde zijn man zonder hem een oogenblik uit het oog te verliezen.

Deze scheen geen gevaar te duchten, want hij wierp geen enkele maal een blik achter zich, en dat was maar goed ook, want op den breeden straatweg had hij Brand zeker dadelijk moeten zien.

De achtervolging duurde ongeveer een kwartier.

Toen stond de roodharige eensklaps stil, keek links en rechts en richtte toen zijn schreden naar een vervallen houten loods, die op eenigen afstand van den weg lag en waarschijnlijk gediend had bij den bouw van de fabrieken, een weinig verderop.

Bliksemsnel verborg Brand zich achter een rij geweldig groote mooten van een waterleidingsbuis van beton vervaardigd en die hier waarschijnlijk waren neergezet, in afwachting dat men ze in den bodem zou neerlaten.

Goed verborgen zag hij, tusschen een paar van deze buisgedeelten door, hoe de roodharige op de deur toestapte, zorgvuldig om zich heen loerde en toen op eigenaardige wijze aanklopte.

De deur werd geopend door een vrouw — en ondanks den afstand herkende Brand haar dadelijk. Het was het „Meisje met de Madonna-Oogen”!

„Wel zoo, wel zoo, hier heeft het lieve kind zich dus terug getrokken. Zij schijnt zich voorloopig liever niet overdag in New-York te vertoonen, ondanks haar geverfd haar,” mompelde Brand voor zich heen. „Zij zal zich daar natuurlijk met haar medeplichtigen bevinden en ik geloof, dat ik er goed aan zal doen, dadelijk Raffles te gaan waarschuwen en dan aanstonds de politie, opdat die zich zal kunnen meester maken van het gevaarlijke gespuis.”

Juist toen deze korte alleenspraak beëindigd was, verdween de rosharige in de loods.

Een oogenblik dacht Brand er aan naar het lage gebouw toe te sluipen en te trachten iets af te luisteren, maar dit plan liet hij dadelijk weder als onuitvoerbaar varen.

Er bevonden zich vier vensters aan de voorzijde van de loodsen, twee aan den zijkant, waar hij zich bevond en daar zij een goed eind van den weg af lag, zouden de lieden daar binnen hem zeker al lang gezien hebben voor hij haar kon hebben bereikt.

Wellicht zouden zij hem niet aanstonds herkennen, maar hun wantrouwen zou toch zijn gaande gemaakt, en zij zouden zeker niet over dingen spreken, die niet voor de ooren van derden bestemd waren.

En zoo schoot er voor Brand niets anders over dan rustig te wachten, wat er zou geschieden.

Hij behoefde zijn geduld niet lang op de proef te stellen, want na verloop van ongeveer tien minuten ging de deur weder open, en de rosharige keerde weder terug, thans vergezeld door Canny en door drie andere mannen, waarvan Brand er althans een dadelijk herkende — het was Black Pete, de minnaar van het „Meisje met de Madonna-Oogen”.

Brand zag aanstonds het gevaarlijke van zijn positie in, het was hier zeer stil, de fabrieken zouden voorloopig nog niet sluiten en het zou hem slecht kunnen vergaan als de bandieten bemerkten dat zij bespied werden.

Hij dook dus veilig weg achter de buisfragmenten, en draaide er voorzichtig omheen, naarmate het vijftal den straatweg naderde.

De bandieten praatten, daar er heinde en ver niemand te bespeuren viel, op tamelijk luiden toon met elkander en toen zij voorbij de betonnen buizen liepen, ving Brand eenige malen een naam op, een naam, dien hij wel eens meer meende te hebben gehoord, zonder dat hij kon zeggen waar of wanneer.

Hij liet de bandieten voorbij gaan, richtte zich toen op en keek om zich heen.

Zijn blik viel op de groote fabriek en op de niet ver daar vandaan gelegen groote villa en ineens wist hij, dat de naam, dien hij zooeven had hooren noemen, die van den eigenaar van de fabriek en van de villa was — Alfred Dane.

En nu wist hij ook, waar hij dien naam nogmaals gehoord, of liever gelezen had — nog dienzelfden ochtend in een der bladen.

Alfred Dane was de naam van den jongen man, die dien nacht bewusteloos was gemaakt en van al zijn geld en juweelen beroofd.

In het ziekenhuis was hij uit zijn flauwte ontwaakt en daar had hij aanstonds zijn naam kunnen opgeven.

Hij wachtte totdat de vijf bandieten een goed eind voor hem uit waren en aanvaardde daarop eveneens den terugtocht, want het vijftal had zich naar de plek begeven, waar de rosharige zijn boot had achter gelaten.

Een oogenblik dacht hij er over Raffles door een kreet te waarschuwen, maar ook dit plan gaf hij direct prijs. Het kon wel te gevaarlijk zijn, of het zou mislukken.

De vijf bandieten zouden zich snel genoeg weten in te schepen en zich uit de voeten kunnen maken, of zij zouden van hun revolvers gebruik maken en aan een vuurgevecht op klaarlichten dag mocht in deze stad in geen geval gedacht worden.

Vruchteloos zag Brand uit naar agenten van politie, die juist op dit oogenblik groote hulp hadden kunnen bieden.

Men achtte het blijkbaar niet noodzakelijk, deze afgelegen plek door veel politie te laten bewaken en deze omstandigheid was den bandieten waarschijnlijk niet onbekend.

Daarom hadden zij zeker voorloopig hier hun hoofdkwartier opgeslagen en de rosharige was de man die de verbinding tusschen dat hoofdkwartier en wat men de vuurlijn zou kunnen noemen, onderhield.

Brand zag hoe het vijftal den steiger betrad en hij verhaastte nu zijn schreden teneinde Raffles, die eveneens de kleine troep wel zou hebben gezien en dadelijk de achtervolging weder zou willen voortzetten, niet noodeloos te laten wachten.

Toch had de bruine boot reeds weder den oever verlaten, en stooft zij snel stadwaarts, toen Brand buiten adem van het harde loopen in de motorboot stapte.

Een blik op het gelaat van Raffles was voldoende om hem de overtuiging te schenken dat ook de Groote Onbekende Black Pete en Canny herkend had.

„Het spijt me, Raffles — ik kon niet harder loopen —,” begon Brand nog hijgend van inspanning.

„Verontschuldigd je niet, Brand, je hebt gedaan wat je kon,” kwam Raffles, toen hij de kleine tros los wierp en de motor weder in gang

bracht. „Heb je ontdekt, waar zij hun verblijf houden?”

„Ja, in een reeds lang verlaten groote loods, waarschijnlijk een teekenloods, die nog dateert uit den tijd van den bouw der fabriek, waarvan je den schoorsteen daar ginds kunt zien.”

„Nu, dat is in ieder geval van groot belang,” hernam Raffles. „Ben je in de gelegenheid geweest iets af te luisteren?”

„Bitter weinig. Ik heb alleen een naam hooren noemen, den naam van Alfred Dane.”

„Zoo heette de jonge man, dien zij van nacht hebben overvallen.”

„Ja, en hij is de eigenaar van gindsche fabriek.”

„En zij noemden zijn naam?”

„Eenige malen achtereen.”

„En heb je werkelijk volstrekt niets anders kunnen verstaan?” drong Raffles aan. „Ga eens goed met je geheugen te rade.”

Brand dacht ingespanssen na en antwoordde daarop:

„Misschien, ik geloof... ik meen dat ik ook het woord „betaaldag” vernomen heb, maar daarvan begrijp ik de beteekenis niet al te goed.”

„Ik wel,” hernam Raffles droogjes, „het is namelijk morgen betaaldag voor de meeste arbeiders.”

„En wat zou dat?”

„Heel eenvoudig, op betaaldagen hebben de patroons natuurlijk het meeste contante geld in huis, of op de fabriek.”

Brand keek Raffles met groote oogen aan, maar hij zeide niets. Wel begreep hij wat er op dit oogenblik in het hoofd van zijn vriend omging.

Dat was zeker, Raffles scheen iets te vreezen, voor Dane, den eigenaar van de groote fabriek van machineonderdeelen, die bijna duizend arbeiders aan het werk hield.

Intusschen had men de achtervolging weder voortgezet, maar Raffles zag maar al te spoedig in, dat een gehuurde motorboot, al was zij dan ook snel in den aanvang, het op den duur niet kon opnemen tegen een zoo voortreffelijk vaartuig als dat van den rosharige.

De afstand werd hoe langer hoe grooter, het noodlot wilde, dat er een paar groote sleepen in den weg kwamen en nog voor men de groote wolkenkrabbers weder voorbij voer, moest Raffles zich wel gewonnen geven. De bruine motorboot was uit het gezicht verdwenen en waarschijnlijk hadden de bandieten zich reeds aan wal begeven.

Die opvatting bleek de juiste te zijn, want

toen de gehuurde motorboot langs den kleinen steiger voer, lag daar reeds weder rustig de mahoniehouten boot en nergens was iets van de bandieten te bespeuren. Zij hadden zich weder in de menigte opgelost.

De duisternis begon reeds weder te vallen, want het goortste gedeelte van den middag was met de achtervolging verstreken en het zou moeilijk zijn, thans het spoor van Canny en haar medeplichtigen te hervinden.

Toch besloot Raffles, zich de diensten van King opnieuw te verzekeren. Men kon nooit weten, hoe zij den hond weder konden gebruiken.

Henderson belastte zich hiermede en zou het dier onder zijn berusting houden en Raffles en Brand, na de boot weder te hebben afgeleverd, begaven zich aan land, en bereikten in een tamelijk mistroostige stemming hun hotel.

Alles wat zij wisten was, dat de bandieten zich ophielden in een verlaten loods, en dat was niet veel.

Want niemand kon zeggen, of zij daar iederen nacht zouden doorbrengen en zelfs kon men dit onwaarschijnlijk achten, want bandieten, als Black Pete en zijn minnares moesten vreezen dat de politie ieder oogenblik hun schuilplaats kon ontdekken.

Toch gaf Brand, zoodra de beide mannen de kamer betreden hadden, waar zij zouden dineeren, Raffles in overweging onmiddellijk de politie te waarschuwen opdat deze voor alle zekerheid de loods in het oog zou kunnen houden.

Maar Raffles schudde het hoofd en zeide :

„Volgens jouw beschrijving van het terrein gaat het al heel moeilijk, zelfs des avonds, want je deelde mij mede dat de loods geheel vrij staat, en dat wij minstens eenige honderden meters moeten afleggen over een geheel open terrein.”

„Dat is zoo. Met alleen de stukken pijp van de waterleiding als tusschendecking,” moest Brand toegeven.

„Dat is onvoldoende. Wij hebben met sluwe boeven te doen. Zij zullen wel hun wachtposten hebben, in de gedaante van een zoogenaamd argeloozen arbeider, een vroegrijpen straatjongen, die het nooit bijzonder op de politie begrepen heeft, of iets dergelijks.”

„Maar wij zelf dan, Raffles ? Kunnen wij dan niet de taak van de politie overnemen, wij die veel minder in het oog vallen ?”

„Daar denk ik ook over, mijn waarde, maar eerst moet ik je oordeel eens vernemen, inzake een aardig stukje papier. Hier is het.”

En met deze woorden duwde Raffles Brand onverhoeds het driekante stukje papier in de handen.

Brand keek verbluft naar de onbegrijpelijke aaneenrijging van letters en riep toen uit :

„Wat geeft je daar nu ? Wat moet dat voorstellen ? Waar heb je dat gevonden ?”

„Ik vond het aan boord van de bruine motorboot, Brand, en het is zonder eenigen twijfel een boodschap van den chef van de bende aan zijn ondergeschikten.”

„Maar het is geheimschrift !” riep Brand uit.

„Dat meende ik ook te hebben opgemerkt,” hernam Raffles droogjes, „en omdat we aan raadselschrift niets hebben, noodig ik je hierbij vriendelijk uit, deze rebus voor mij op te lossen. Ik meen te weten dat je daar zeer sterk in bent.”

„Maar dat is een zaak, Raffles, die mij dagenlang kan bezig houden,” hernam Brand op wanhopigen toon.

„Ik hoop, dat je er wat korter over zult doen, mijn waarde. Ik ben er ten zeerste op gesteld, zoo spoedig mogelijk te weten, wat dit eigenaardige samenvoegsel van letters te beteekenen heeft.”

HOOFDSTUK VI.

DE OPLOSSING.

Brand had zich in een stoel laten vallen en staarde naar het snippertje papier, dat hij in de hand hield.

En het duurde niet lang, of zijn eerzucht werd geprikkeld — hij had steeds bekend gestaan als een schrander oplosser van allerlei rebussen, rekenopgaven en andere vraagstukken — en hij zou alle mogelijke moeite doen, om ook deze geheimzinnige letters te ontraadselen.

Hij ontveinsde zich echter niet, dat zijn taak zeer bemoeilijkt werd, omdat hij niet den geheelen brief, maar slechts een klein gedeelte ervan in handen had.

Toen begon hij langzaam, den blik strak op het stukje papier gericht :

„Wat het eerst trekt in deze verzameling van letters, die volkomen onbegrijpelijk zijn, dat is de opeenvolging van tien, ja soms twaalf medeklinkers, een opeenvolging, die in geen enkele taal der wereld voorkomt. In het Poolsch vindt men weleens woorden, waarin zeven medeklinkers achter elkaar voorkomen, maar zij zijn zeldzaam, en er is volstrekt geen reden om aan te nemen, dat de lieden, die dit geheimschrift opstelden, zich van een andere dan de Engelsche taal bediend hebben. Overigens is de verhouding van de klinkers tot de medeklinkers volkomen normaal en wijkt zij niet af van die der meeste westersche talen. Het is een verhouding van twintig procent, dat wil zeggen, dat op iedere vijf medeklinkers een klinker voorkomt. Wij behoeven er niet aan te twijfelen, of ieder van deze letters heeft een afzonderlijke beteekenis.”

„Dat heb ik ook aanstonds gedacht,” riep Raffles uit.

„En dat maakt mijn taak er zeker niet gemakkelijker op, want het is bijna zeker, dat twee k's achter elkaar geplaatst aan het begin van den derden regel, ieder een andere beteekenis hebben.”

„De zaak is nu, Brand, die beteekenis uit te vinden.”

„Juist, maar hoe? Er is een getal, Edward, dat deze letterreeks beheerscht, en het is slechts de vraag, wat dat getal is. Natuurlijk valt er niet aan te denken het toeval te baat te nemen.”

„Ik heb al ongeveer dertig getallen geprobeerd, Brand,” hernam Raffles glimlachend, „maar ik had mij die moeite gerust kunnen sparen.”

„Geen wonder. Het zou al zeer vreemd geweest zijn, wanneer je toevallig juist het goede getal getrokken had. Daarbij komt nog iets. Het is namelijk volstrekt niet zeker, dat het laatste cijfer van het gekozen getal juist overeenstemt met de laatste letter van dit raadselschrift. Integendeel zou ik bijna gezegd hebben.”

Brand had zijn stoel dicht bij de tafel getrokken en had de letters van het zonderlinge raadselschrift, juist zooals zij op het afgescheurde stukje papier stonden, op een groot vel papier opgeschreven en daarbij ruimte gelaten om onder iedere letter een cijfer te kunnen schrijven.

Toen leunde hij opnieuw achterover en hernam peinzend :

„Als die schurken althans maar een afschei-

ding tusschen de woorden hadden gemaakt, dat zou mijn taak verlicht hebben. Maar zoo is het bijna onmogelijk. Toch wil ik het jaartal eens nemen...."

Hij wilde zich reeds tot schrijven zetten, maar Raffles hield hem met een gebaar tegen en zeide :

„Houd maar op, Brand, ik heb het jaartal al geprobeerd. Het geeft niets.”

„Maar je hebt misschien de vier cijfers onder de vier laatste letters gezet, Edward,” riep Brand uit, „en daareven zeide ik reeds....”

„Nee, Brand, ook die illusie moet ik je ontnemen. Ik heb het getal zoodanig geplaatst, dat het laatste cijfer achtereenvolgens onder de laatste, op een na de laatste, op twee en op drie na de laatste letter kwam. En telkens met negatief resultaat.”

„Dan is het wat anders,” zeide Brand teleurgesteld. „Dan zouden wij wel eens het jaartal kunnen nemen van Roosevelt's geboorte.”

„Je kunt het probeeren, maar ik betwijfel of lieden als Black Pete en zijn kornuiten dat getal wel zouden hebben gekozen.”

Maar Brand had het getal reeds opgeschreven en telde nu zooveel bij ieder van de laatste vier letters als het daaronder geschreven cijfer aangaf, opgaande in de rangorde van het alfabet.

Toen dit een volkomen onbegrijpelijk woord opleverde, telde hij er de letters niet bij, maar trok ze af en ging dus het alfabet terug.

Het resultaat was al even onbegrijpelijk.

Hij verschoof het jaartal een paar malen, maar het hielp hem niets en met de hand aan het voorhoofd liet Brand zich achterover vallen.

Toen keek hij Raffles strak aan en vroeg :

„Ben je er bepaald op gesteld om den inhoud van dit papier te leeren kennen ?”

„Ja, Brand. Ik ben er zéér op gesteld,” antwoordde Raffles.

„Dan zullen wij er ons op moeten voorbereiden, den geheelen avond en waarschijnlijk een gedeelte van den nacht hier door te brengen, en aan de oplossing van dit raadselschrift te besteden, want op een andere manier dan door telkens te probeeren behoeven wij er niet op te rekenen, dat wij zullen slagen.”

„Ik heb er den avond en den geheelen nacht voor over, Brand,” zeide Raffles eenvoudig. „Geef mij het stukje papier eens. Ik zal de letters ook voor mijzelf opschrijven en ik zal alle getallen probeeren die mij te binnen vallen.”

Brand keek zwijsend toe, hoe Raffles de

letters overschreef en juist toen dit gebeurd was, werd er op de deur geklopt.

Raffles schoof de papieren snel in zijn zak en een oogenblik later trad de kellner binnen vergezeld van een piccolo, die de tafel begon te dekken.

Het diner verliep tamelijk stilzwijgend, want de beide vrienden probeerden uit hun hoofd alle getallen, die hen wilden invallen.

Maar toen zij na het dessert het eerste kopje dronken van den geweldigen pot koffie, welke Raffles uit voorzorg besteld had, waren zij nog geen stap verder.

Twee uren lang werkten zij zoo, en reeds hadden zij van alles geprobeerd.

Het geboortejaar van president Lincoln, zijn sterfjaar, het geboortejaar van den tooneelspeler die den ongelukkigen president in zijn loge vermoordde, ook diens sterfjaar, het jaar der terechtstelling van eenige bekende Amerikaansche moordenaars, het jaar waarin de slavernij werd afgeschaft, en dat waarop de noordelijken en zuidelijken den vrede teekenden. Niets hielp. Zij verkregen slechts een samenvoegsel van volkomen onbegrijpelijke letterteekens.

Hun slapen, hun hoofden dreigden te barsten. Zij vorderden niets.

Toen liet Brand zich achterover vallen, wierp zijn potlood op tafel en zeide :

„Zoo komen wij er in geen week, Raffles. Zullen wij nu niet liever eens trachten door redeneeren ons doel te bereiken ?”

„Ga je gang, Brand, hoewel ik niet kan begripen, welke redeneering de opsteller van het briefje zelf wel kan hebben toegepast.”

„Laat ik het toch maar eens probeeren,” hernam Brand vastberaden. „Je bent toch zeker met mij eens, dat het briefje van groot belang is voor dengene, die het ontving ?”

„Ongetwijfeld. Van niet minder groot belang dan voor dengene die het verzond, anders ware het natuurlijk overbodig geweest het in cijferschrift op te stellen en zou de ontvanger ook niet de moeite hebben gedaan, het te vernietigen, zoodra zich daartoe de gelegenheid aanbod — op het water namelijk.”

„Acht jij het ondenkbaar dat Black Pete zelf het briefje heeft verzonden en heeft laten overhandigen ?”

„Integendeel, — ik acht het zeer wel mogelijk.”

„Wij hebben hier zeker het einde van den brief, nietwaar ?”

„Dat staat voor mij vast.”

„Welnu, dan is het toch logisch aan te nemen, dat het een onderteekening van den afzender bevat? Is dat niet zoo?”

„Tegen die opvatting valt niets te zeggen, tenzij de man die het briefje ontving zeer nauwkeurig wist, wie de afzender was!”

„Laat ik voorloopig bij mijn meening blijven, Raffles!” hernam Brand, die opnieuw door een koortsachtige werkwoede was aangegrepen. „Ik neem dus aan, dat het briefje inderdaad door Black Pete verzonden en ook onderteekend is. Zijn naam zou dan aan het slot moeten staan — en door dien naam onder de laatste negen letters te plaatsen, en daarbij zooveel op te tellen als zij onderling in rangorde van het alfabet verschillen, zouden wij misschien het sleutelgetal krijgen!”

„Je kunt het mijnentwege probeeren, Brand!” gaf Raffles te kennen, die zelf niet al te veel vertrouwen in deze redeneering had.

Brand trok het blad papier weder naar zich toe, en plaatste den naam Black Pete onder de laatste negen letters, aldus:

y j x a h m x s a
b l a c k p e t e

Bijna had hij een schreeuw gegeven, want met den eersten blik had hij gezien, dat de letters van het raadselschrift in rangorde allen boven die van den naam van Black Pete stonden!

Dat was in ieder geval een goed voortteeken, want in het tegenovergestelde geval had hij zijn pogingen gerust aanstonds kunnen opgeven.

Met koortachtige haast begon hij het aldus gevonden getal steeds verder teruggaande, en het telkens opnieuw herhalend onder de letters te plaatsen, en toen dit gedaan was, begon de optelling volgens de rangorde van het alfabet.

Bijna had Brand een juichkreet geslaakt, want toen hij bij den laatsten regel begon, las hij zonder haperen het volgende:

„... de bekende plek te zijn, Black Pete.”

Hij boog zich aanstonds over het papier heen, en ging verder, met schitterende oogen en een verhoogde gelaatskleur.

Maar bijna dadelijk hield hij weder op, en riep teleurgesteld uit:

„Ik ben een ezel! Ik vergeet geheel en al dat dit een afgescheurd stukje papier is, en ga rustig voort met het herhalen van het gevonden sleutelgetal!”

„Wat is dat, Brand? Heb je het inderdaad gevonden?” riep Raffles opgewonden uit.

„Zonder eenigen twijfel! De laatste zin loopt voortreffelijk!”

„Dan is er niets verloren! Geef mij het getal op, dan zullen wij het net zoolang op de overgebleven letters van den brief toepassen, iedere regel afzonderlijk, totdat er een verstaanbaar zinsgedeelte is ontstaan!”

Met nieuwen moed wierpen de beide mannen zich opnieuw op den arbeid, en na nog een uur lang te hebben gewerkt, hadden zij ten slotte een stukje papier voor zich, waarop de volgende zes regels te lezen waren:

elsche
ookruimte
ontploffing wordt
ereenverwarring in de villa
arvanwijgebruikzullenmaken
snelonzenslagteslaan. Zorgt
debekendeplektezijn.
BlackPete.

Een oogenblik bleven de beide mannen elkander zwijgend aanzien, en toen zeide Raffles: „Ik maak je mijn compliment, Brand — dat heb je krانig opgeknapt.”

„Dat mag zoo zijn Raffles, en ik dank je voor je goede meening, maar ik wil je wel bekennen, dat ik er nu niets meer van begrijp, als toen ik dat briefje voor het eerst zag!”

„Dat verbaast mij Brand, want voor mij is de mededeeling thans vrij duidelijk leesbaar — en haar beteekenis in verband gebracht met wat jij in je schuilplaats gehoord hebt, kan niet twijfelachtig zijn!”

„Ik ben benieuwd naar je verklaring.”

„Ziehier! In den derden regel is, zooals je ziet, sprake van een ontploffing, en ik bega dus volstrekt geen al te gewaagde veronderstelling, als ik vermoed, dat van het allereerste woordje, eenvoudig de „h” is weggevallen!”

„Ik weet het al — er is sprake van een helse machine!” riep Brand uit.

„Dat is dunkt mij nog al duidelijk!”

„Maar het tweede woord dan? Wat heeft dat te beteekenen?”

„Maar mijn waarde Brand — heeft de oplossing van dit letterraadsel je nu van al je denkkraft beroofd? In het briefje wordt immers ook van een villa gesproken, en je heeft er niet aan te twijfelen, of die villa is

diegene die zich naast de fabriek van Alfred Dane bevindt — over wien de bandieten ook spraken, toen zij je voorbijgingen. Welnu — in iedere fabriek vindt men een stookruimte niet-waar?"

„Idioot, die ik ben,” riep Brand uit, „en ik meende dat het woord bij ongeluk aan elkaar was gevoegd, en had er twee van willen maken!”

„Nu, als wij dat eenmaal hebben uitgemaakt, Brand, dan is de rest dunkt mij al zeer eenvoudig! Het is duidelijk dat de bandieten een ontploffing willen teweeg brengen in de fabriek, en van de daaruit ontstane verwarring willen zij gebruik maken, om in de villa hun slag te slaan. Ik zou je dus willen voorstellen, het briefje in dezer voege te lezen:

„Wanneer dan de h elsche
machine in de st ookruimte
van de fabriek tot ontploffing wordt
gebracht, zal er een verwarring in de villa
ontstaan, wa arvan wij gebruik zullen
maken om snel onzen slag te slaan. Zorgt
bijtijds op de bekende plek te zijn.”

Naarmate Raffles dit oplas, had Brand snel de woorden echter elkaar geschreven en nu riep hij opgewonden uit:

„Het kan niet anders geweest zijn! Het komt nauwkeurig uit, en beslaat juist de breedte van het papier!”

„Nu, Brand, dan mogen wij zeggen, dat wij een allerbelangrijkste ontdekking hebben gedaan! Er wordt dus een aanslag beraamd op de villa van Alfred Dane, en die aanslag zal waarschijnlijk heden nacht plaats vinden, want dan weten zij zeker, dat er veel geld in huis is, want morgen is de betaaldag. Wij zullen ons moeten haasten, mijn jongen, om op tijd te zijn — en wij zullen maar vast beginnen, met mijnheer Dane telefonisch te waarschuwen. Hij moet onmiddellijk, zonder dat het opvalt, een onderzoek in de machinekamer en de stookruimte van de fabriek laten instellen!”

„En wat doen wij?”

„Wat een vraag! Natuurlijk zullen wij van de partij zijn! Ik zou zelf voor geen geld van de wereld de goede grap willen missen!”

„Dan zullen wij moeten voortmaken, Edward — het is reeds bij half elf!”

„Zou de fabriek niet met een auto te bereiken zijn?”

„Dat denk ik wel — als wij eerst de Brooklyn Brug oversteken! Ik geloof echter, dat het veiliger zou zijn als wij den waterweg kiezen — wij weten immers de plek te vinden, waar zich de fabriek en de villa bevinden!”

„Dan spoedig op weg! Maar eerst teleffoneeren!”

En Raffles verliet het vertrek, begaf zich naar de telefooncel, en had zich een oogenblik later in verbinding gesteld met Alfred Dane, en den zeer verschrikten jongen fabrikant, die juist uit het ziekenhuis was teruggekeerd en die nog slechts weinige maanden geleden gehuwd was, van het gevaar dat hem en zijn fabriek bedreigde, op de hoogte gesteld.

Hij kondigde hem tevens zijn komst aan, zonder hem evenwel iets van zijn identiteit te verraden en daarop verliet hij in gezelschap van Brand en Henderson, benevens, van den braven King het hotel.

Een huurauto bracht hen in allerijl naar de kade, en daar huurde Raffles opnieuw de motorboot, die hem reeds zulke goede diensten had bewezen.

Het stelde Raffles eenigszins gerust, dat de bruine motorboot nog altijd op haar plaats lag — als de bandieten hiermede naar de plek van de misdaad wilden gaan, waren de drie mannen hen in ieder geval voor!

Raffles liet de boot loopen, zoo hard zij maar kon, en drie kwartier later meerde hij haar op dezelfde plek van dien middag, terzijde van de half over het water gebouwde directiekeet.

In allerijl begaven de drie mannen zich aan land en volgden, aangevoerd door Brand, den pas aangelegden straatweg, die nog maar zeer schaars verlicht was.

Het was zaak, groote voorzichtigheid in acht te nemen, want niemand kon zeggen, of zich niet reeds eenige bandieten in hinderlaag hadden gelegd:

In diep gebukte houding, bereikten zij de plek, waar Brand dienzelfden dag dekking had gezocht achter de rij mooten van de waterleidingpijp, zware betonnen ringen, die aan elkander geschoven konden worden, en waarvan de meesten op hun kant waren neergezet.

Zij liepen er omzichtig om heen, zonder een woord te spreken, en Henderson, die de langste was, wierp achtereenvolgens met de revolver

in de hand een blik over den rand van al deze fragmenten.

Het was immers mogelijk, dat eenige der bandieten hier een schuilplaats hadden gezocht.

Zij bleken echter verlaten te zijn, en de drie

mannen liepen verder, zoo ver mogelijk verspreid, en bereikten ten slotte ongeveer tegelijkertijd de villa, die door een groote tuin omgeven was, waarin struikgewas en planten welig opschoten.

HOOFDSTUK VII.

GEVAT.

Toen Raffles had aangebeld, werd de deur slechts op een kier geopend, en het eerst wat Raffles te zien kreeg, was een zware koperen ketting, en vlak daaronder de glinsterende loop van een revolver.

„Blijkbaar was men daar binnen op zijn hoede

„Gij kunt de deur gerust opendoen, vriend !” zeide Raffles op zachten toon. „Ik ben de man, die mijnheer Alfred Dane zooeven gewaarschuwd heeft !”

„Ik ben Dane zelf !” klonk het achter de deurspleet. „Als gij het zijt die mij gewaarschuwd hebt, herhaal mij dan zoo letterlijk mogelijk, wat gij hebt gezegd !”

„Met groot genoegen, mijnheer Dane !” antwoordde Raffles kalm, en hij herhaalde zoo goed als woordelijk het gesprek, dat hij slechts kort geleden met den jongen fabriekseigenaar gevoerd had.

Dane scheen tevreden te zijn door den uitslag van deze proef, maar toch vroeg hij nog :

„Wie zijn de twee mannen die gij bij u hebt ?”

„Vrienden, mijnheer Dane ! Ik verzeker u, dat gij verstandig zult doen, ons spoedig binnen te laten, want er zullen wel haastig maatregelen genomen moeten worden ! Een van deze heeren was er bij tegenwoordig, toen ik u in het Central Park bewusteloos op den grond vond uitgestrekt !”

„Gij zijt het dus geweest, die den agent van politie hebt neergeslagen, toen hij naar uw identiteit vroeg ?” riep Dane verwonderd uit.

„Ik had het genoegen en het voorrecht, mijnheer !” antwoordde Raffles lakoniek.

„Maar waarom hebt gij het gedaan ?”

„Omdat hij ons verzocht hem naar het politiebureau te volgen !”

„En waarom hebt gij geweigerd ?”

„Dat zal ik u mededeelen, zoodra gij mij daartoe in de gelegenheid stelt, door de deur voor ons te openen !” gaf Raffles ten antwoord.

Alfred Dane scheen nog een oogenblik te aarzelen, maar toen opende hij de deur, Raffles en zijn twee metgezellen traden binnen, de deur werd zachtjes weder gesloten, en de schakelaar van het elektrische licht tikte, waarop de vestibule daghelder verlicht werd.

En nu zag Raffles twee bedienden in een hoek staan, tamelijk bleek, maar ieder voorzien van een revolver, waarmede zij nog genoeg onheil zouden kunnen aanrichten.

Raffles zag het even glimlachend aan, en zeide toen hoofdschuddend :

„Als die brave lieden niet gewend zijn, dergelijke gebeurtenissen het hoofd te bieden, mijnheer Dane, dan geloof ik, dat wij er verstandiger aan doen, hen voorloopig die gevaarlijke voorwerpen af te nemen ! Vuurwapenen in de handen van ondeskundigen, die bovendien nog een weinig zenuwachtig schijnen te zijn, richten meestal meer onheil aan, dan dat zij de zaken tot een goed einde brengen.”

Opnieuw scheen Dane te weifelen, en alles wel beschouwd kon Raffles hem zijn argwaan niet euvel duiden, want Dane kende hem in het geheel niet, en al had hij het gesprek woordelijk kunnen herhalen — het was toch denkbaar, dat dit gesprek was afgeluisterd door derden.

Hij redde dus den jongen fabrieksdirecteur uit de verlegenheid, door schouderophalend op te merken :

„Gij kunt overigens doen, wat gij het beste acht, mijnheer Dane, als gij er voor kunt instaan, dat uwe bedienden vooral niet overijld en op eigen gezag handelen, want dan zouden zij de geheele zaak kunnen bederven ! Zou ik u een oogenblik onder vier oogen kunnen spreken ? Het is tijd dat wij een klein veldtochtplan opmaken !”

„Ik ben tot uw dienst, mijnheer !” antwoordde Dane.

„Ik dank u — mijn beide vrienden zullen hier wel op onze terugkomst wachten, ik zal u niet lang ophouden !”

Zwijgend wees Dane op de trap, en Raffles volgde hem naar een zeer fraai ingerichte werk-kamer op de eerste verdieping, waarvan de drie ramen uitzicht gaven op den tuin van het huis.

Raffles overtuigde zich, dat de gordijnen goed gesloten waren, vóór hij toeliet, dat Dane het elektrische licht ontstak.

Toen sloot hij de deur zorgvuldig, en ging glimlachend op den stoel zitten, dien Dane, zijn revolver nog altijd in de hand houdend,

hem had toegeschoven.

De jonge fabrieksdirecteur, die zelf had plaats genomen, keek zijn zonderlingen bezoeker een oogenblik nieuwsgierig aan, en begon toen :

„Nu zult gij mij zeker wel willen zeggen, mijnheer, wie gij zijt, en hoe het u ter oore is gekomen, dat men voor hedennacht een aanslag op mijn villa heeft beraamd, terwijl men tevens mijn fabriek wil trachten te vernielen ?”

„Het eerste gedeelte van uw vraag zal ik u aanstonds beantwoorden — wat het tweede gedeelte aangaat, daarop kan het antwoord heel eenvoudig luiden : Het toeval stelde ons in kennis van één en ander ! Zie hier wat ik vond aan boord van een motorboot, die toebehoort aan een der leden van de bende, welke het op uw eigendommen voorzien heeft. Het is een stukje van een brief, en oorspronkelijk was het in raadselschrift gesteld, dat een mijner vrienden niet zonder groote moeite en veel geduld heeft weten op te lossen.”

En met deze woorden stak Raffles den fabrieks eigenaar het stukje papier toe, waarop de gevonden woorden stonden, en de aanvulling daarvan, zooals Raffles zich die had gedacht.

Dane verbleekte, balde de vuisten onder het lezen van deze veelzeggende woorden, en wendde zich toen tot Raffles met de vraag :

„Zoudt gij mij willen zeggen, mijnheer, waarom ge niet aanstonds met een groote politiemacht zijt gekomen ?”

Om de dunne lippen van Raffles speelde een eigenaardige glimlach, toen hij antwoordde :

„Dat liet ik na om verschillende, volkomen afdoende redenen, mijnheer Dane ! Als ik ze u mededeel, zult gij ze volkomen billijken ! Ten eerste zou, wanneer ik aldus gehandeld had weliswaar uw eigendom gespaard zijn gebleven — maar van de bandieten hadden wij er geen in handen gekregen — en ik ben er juist zeer bijzonder op gesteld, dat zoo mogelijk geen hunner mij ontsnapt !”

„Zijt gij zelf van de politie, mijnheer ?”

„Dat niet bepaald, mijnheer Dane ! Kom, laat ik u niet langer in onzekerheid laten. Ik achtervolg de bandieten niet omdat ik tot de politie behoer, maar omdat ik hun persoonlijke vijand ben. Ik zou hen zelfs waarschijnlijk rustig hun gang hebben laten gaan in uw villa, als zij slechts andere middelen hadden aangewend — en niet zulke half verdierlijkte schurken waren ! Gij kijkt mij verwonderd en een weinig verschrikt aan ! Gij begrijpt mijn woorden niet ? Gij zult ze beter begrijpen als ik u zeg, dat ik John Raffles ben !”

Dane had een onwillekeurige beweging gemaakt, en was half van zijn stoel opgestaan, terwijl hij Raffles met een ongeloofigen blik aanstaarde.

En toen drong het eensklaps tot hem door, dat die man de waarheid moest spreken — als hij niet tot de politie behoorde, en toch de vijand was der bandieten, dan kon hij niemand anders zijn dan de geheimzinnige Groote Onbekende, van wien de Amerikaansche bladen gedurende eenige weken herhaaldelijk gewaagden in verband met zijn strijd tegen de misdadigers der wereldstad.

Geruimen tijd bleef het volkomen stil in het groote vertrek, en toen zeide Dane op zachten toon, terwijl hij tegelijkertijd zijn revolver in zijn zak liet glijden :

„Nu wordt het duidelijker, waarom gij dien agent hebt neergeslagen, toen hij u uitnoodigde hem naar het bureau van politie te vergezellen ! En wilt gij mij nu zeggen, wat u wel bewogen kan hebben, mij te waarschuwen ?”

„Maar dat zeide ik u immers reeds !” hernam Raffles een weinig ongeduldig. „Men noemt mij wel eens de Gentleman-Inbreker, mijnheer Dane ! Wilt gij mij toestaan den nadruk te leggen op het eerste gedeelte van dat woord ? Ik maak er geen geheim van, dat ik zeer rijke lieden, woekeeraars, zwendelaars, hardvochtige geldschietters, adellijke leegloopers, voor vele honderduizenden heb bestolen, jaren achtereen, en dat zonder er ooit veel berouw over te gevoelen ! En toch geloof ik steeds Gentleman te zijn gebleven. Denkt gij dan dat ik het kalmpjes had kunnen aanzien, hoe men zou trachten brand te stichten in uw fabriek, en uw villa te plunderen, op een even lompe als geweldadige manier ? Van dergelijke excessen houd ik niet — als men steelt, dan doe men het met gratie ! Het is mij overigens bekend, dat dit gespuis niet voor een moord terugdeinst — en ik wist, dat gij pas gehuwd waart ! Gij vindt het nu wat vreemd, mij hier tegen over u te zien zitten, en mij dit alles te hooren mededeelen ! Toch kunt gij op dit oogenblik volkomen gerust zijn. Als ik inderdaad lust had gehad, de binnenzijde van uw brandkast te onderzoeken, dan had ik daar reeds ruimschoots gelegenheid voor gehad, ondanks de gevaarlijke schietwapens van uw brave bedienden ! De toespraak is een weinig lang uitgevallen, mijnheer Dane — maar zij was noodig om u de beweegredenen van mijn optreden uiteen te zetten !”

„Ik kan niet anders doen, mijnheer Raffles, dan u dank te zeggen voor uw openhartigheid !” zeide Dane, die zich langzamerhand hersteld

had, en zijn bezoeker met de grootste aandacht aankeek — zulk een man zou hij waarschijnlijk niet spoedig opnieuw ontmoeten!

„Onder de gegeven omstandigheden, mijnheer Dane, vond ik het verstandig, u mijn waren naam te noemen!” hernam Raffles bedaard. „En laat ons nu ter zake komen, als ik u verzoeken mag, want er moet gehandeld worden! Gij neemt toch mijn hulp aan, naar ik hoop, ondanks mijn... ongunstige antecedenten?”

„Ik aanvaard ze — en van ganscher harte!” antwoordde Dane kortaf. „Ik wil mij geen oordeel over uw levenswandel aanmatigen — gij zult dat zelf hebben uit te maken met uw geweten! Ik zie thans in u slechts de man, die hier is gekomen om mijn fabriek voor een groot onheil te behoeden — en met de rest heb ik niets te doen.”

„Dat is tenminste duidelijke taal, mijnheer Dane! En zeg mij nu eens, of gij kunt vermoeden, waar men de helsche machine in de stookruimte verborgen kan hebben.”

De jonge fabrikant dacht even na, en antwoordde toen:

„Er wordt tot half vijf in de fabriek gewerkt, maar de machinist blijft altijd een half uur langer met zijn stoker, ten einde de kolen uit te halen, en het vuurrooster schoon te maken. Mijn bedrijf is niet continu, en de stoomketels behoeven dus niet des nachts op spanning te worden gehouden. Maar zoodra zij weg zijn is de fabriek geheel verlaten!”

„Maar er zal toch wel een waker zijn?”

„Dat spreekt vanzelf, en die man doet geregeld de ronde, maar hij kan niet overal tegelijk zijn, en een paar mannen, die goed op de hoogte zijn van de gewoonten in de fabriek, kunnen het al heel gemakkelijk zoo aanleggen, dat zij iets in de stookruimte verbergen, zonder dat de bewaker het merkt! Dit lokaal heeft vrij wat ramen, waarvan de kozijnen zich op nauwelijks een meter boven den grond bevinden!”

„Dan hebben wij zeer waarschijnlijk te doen met een uurwerkbom, mijnheer Dane, en natuurlijk moet in de eerste plaats dat ding verwijderd worden, en onschadelijk gemaakt! Zeker zullen dan de bandieten vruchteloos wachten op de ontploffing — maar ik hoop hun dat wachten aanzienlijk te bekorten!”

„Gij hebt gelijk, mijnheer!” riep Dane uit, na een blik op zijn hologe te hebben geworpen. „Laten wij ons in 's hemels naam haasten! Mijn arme fabriek, die hier nog niet lang staat, en waaraan ik reeds met alle vezelen van mijn hart gehecht ben!”

Raffles was opgesprongen en riep uit:

„Laten we dan aanstonds gaan! De fabriek ligt hier immers dichtbij?”

„Op een tachtig passen van het huis!”

„Vooruit dan! Trek een jas aan, waarvan gij den kraag opzet, en haal uw hoed zoo dicht mogelijk over de oogen, zoodat men u niet herkent. Het is mogelijk, dat de bandieten reeds nu op de loer liggen!”

Dane snelde naar een aangrenzend vertrek, keerde met hoed en jas terug, en onder het loopen deed hij de kleedingstukken aan.

De twee mannen bereikten de fabriek, zonder te zijn gezien, traden er binnen, en bij het licht van een kleine kaarslantaarn begaven zij zich naar de stookruimte.

Dane was bleek geworden, maar Raffles ging stoutmoedig voorwaarts, en begon snel het gehele vertrek te onderzoeken.

Hij opende alle kasten, doorzocht ze zorgvuldig, keek onder de zware tafel, waarop eenige reservedeelen lagen, en schoffelde toen voorzichtig den hoop steenkolen uiteen, die niet ver van een der groote ketels was opgestapeld.

Hij vond echter niets.

Ten slotte opende hij de deur van een der vuurhaarden — en aanstonds viel zijn oog op een voorwerp, dat er ongeveer uitzag als een gewone beschuittrommel.

Zonder te aarzelen nam hij het voorzichtig uit den stookhaard, terwijl Dane ontzet op veiligen afstand bleef staan en toekeek.

Raffles deed de deksel van den blikken doos, en zette onmiddellijk het uurwerk stil, dat bovenin lag — een gewone wekkerklok.

Daarop zeide hij kalm:

„Wij hebben nog anderhalf uur den tijd naar het schijnt. De kleine contactnok, die uit de wijzerplaat opsteekt, staat op half twee — en het is nu juist middernacht geslagen!”

„Maar waar zullen wij dit vreeselijke ding laten?”

„Wij zullen het aan een eind touw in den kleinen vijver laten zakken, dien ik zooeven heb meenen te zien — het is nu volkomen gevaarloos, en gij kunt het later als stuk van overtuiging door de politie weder laten opvisschen. En laat ons nu weder naar de villa gaan — wij moeten nu de bandieten een hartige ontvangst bereiden!”

De twee mannen aanvaardden den terugweg, terwijl Raffles den gevaarlijken trommel droeg, waaraan hij een stuk touw had bevestigd, in de stookruimte gevonden.

Toen zij voorbij den vijver liepen, liet Raffles daarin voorzichtig de bus zakken, en bond het

touw aan een kleinen dennenstam vast.

Hij richtte zich weder op, en stond even in gedachten verzonken.

Toen zeide hij:

„Heb ik goed gezien, mijnheer Dane — wordt de tuin door een hek omgeven?”

„Ja, door een ijzeren hek!”

„Is het nergens onderbroken?”

„Nergens!”

„Staat de hekdeur des nachts open?”

„Neen, die is gesloten, maar de bandieten zullen haar waarschijnlijk heel gemakkelijk kunnen openen. Waarom vraagt gij mij dat?”

„Omdat ik hierin een aardig middelje meen te hebben gevonden, onze bandieten als hout-snippen met het grootste gemak te vangen. Maar daarvoor heb ik de hulp noodig van een mijner vrienden, die een uitmuntend electricien is!”

De beide heeren begaven zich snel weder naar de villa, en aanstonds nam Raffles Henderson terzijde, praatte even met hem, en de beide mannen verwijderden zich, gingen naar de fabriek, wederom vergezeld door Dane, en begaven zich naar de zaal, waar zich de groote elektrische machine bevond, welke de geheele fabriek en de villa zelfstandig van licht kon voorzien.

Door eenige transformatoren in te schakelen wist Henderson binnen enkele minuten een zeer krachtigen stroom op te wekken, ongeveer drie maal zoo sterk als die op het elektrische verlichtingsnet stond, dat wil zeggen 60 volt.

Toen dit gedaan was, werd aan de beide gedeelten van het hek, ter plaatse waar zich de ingang bevond, dik koperdraad bevestigd, dat in den grond werd verborgen — en Henderson ging zijn post innemen bij het schakelbord, om op het eerste sein het geheele ijzeren hek onder een elektrischen stroom te kunnen zetten — sterk genoeg om iedereen, die het slechts even aanraakte met een hevigen schok verdoofd teraarde te werpen.

En toen dit alles geregeld was, kon men niets anders doen, dan rustig afwachten.

Dane had zijn jonge vrouw met enkele woorden op de hoogte gebracht en gerustgesteld, en nu hadden zij, Raffles, Brand, en de beide bedienden post gevat achter de gesloten gordijnen, en tuurden door de kieren in den tuin, terwijl alles in huis volkomen duister was, want het moest den indruk wekken, alsof men zich daarbinnen van niets bewust was.

Traag kropen de minuten voorbij.

Het was juist kwart over éénen, toen Brand een beweging maakte, en tot Raffles, met

wien hij de wacht hield bij één der ramen, fluisterend zeide:

„Ik geloof daar een schaduw te zien — daar bij dien dikken eik!”

„Je hebt gelijk — en daar zie ik nog een gedaante, bij dat boschje — en daar nog een, en nog een!”

„Het lijkt waarachtig wel een heele legermacht!” hernam Brand. „Daar zie ik er drie of vier bijeen! En aan den achtekant van het huis zijn er zeker ook. Ik zal eens gaan zien hoe het bij Dane staat!”

Raffles verliet de rookkamer, waar de beide mannen zich verdekt hadden opgesteld, liep de gang door, en bereikte een ander vertrek, een fraai ingericht boudoir, waar Dane zich met één der bedienden bevond.

„De bandieten zijn in aantocht, mijnheer Dane!” zeide Raffles zachtjes fluisterend. „Hebt gij daarginds ze ook al gezien?”

„Geen minuut geleden!”

„Hoeveel?”

„Op zijn minst vier of vijf!”

„In den voortuin hebben wij er acht geteld! Wij kunnen er dus wel op rekenen, mijnheer Dane, dat er minstens twintig bandieten in aantocht zijn! En die verraderlijke kleine boschkat is er ook bij — Canny Macleod! Nog vijf minuten — dan zullen wij handelen!”

Raffles begaf zich weder naar de voorkamer en vijf minuten gingen in spanning voorbij — de bandieten wachtten blijkbaar slechts op het tijdstip der ontploffing, om dan van alle zijden de villa binnen te dringen.

Plotseling rukte Raffles het raam open, en door de stilte van den nacht klonken twee schoten!

Dat was het sein voor Henderson, om den stroom te sluiten!

In den tuin werd een schreeuw van woede vernomen — en Brand schoot zijn revolver af zoo snel hij kon, zoodat het wel den indruk moest wekken, alsof er in het huis een geheele politiemacht gelegerd was.

De bandieten sloegen op de vlucht, aangegrepen door een wilde paniek, en inziende, dat de zaak verloren was.

Zij snelden van alle kanten op het hek toe, en wilden er over heen klauteren — maar zij vielen met een doffen kreet, als door een zwaren moker midden op het hoofd getroffen, weder terug

Op dit oogenblik deden de villabewoners een uitval, met hun revolvers gewapend, en de bandieten, die begrepen hadden, wat er aan de hand was, en tegenstand poogden te bieden, werden snel neergelegd.

Maar Canny, die niet zoo hard had kunnen loopen als de anderen, en den toeleg doorzien had, kwam met een krijschenden gil van achter het boschje te voorschijn, en wierp zich met opgeheven dolkmes als een tijgerin op Raffles dien zij aanstonds moest hebben herkend, ondanks zijn vermomming.

Maar vóór zij kon toestooten, trad er een reusachtige gedaante tusschen beiden, die haar pols greep, en haar het wapen spelenderwijs ontwong — het was James Henderson, die ter hulp was komen opdagen.

In een oogwenk waren de polsen van Canny

met haar eigen halsdoek op haar rug vastgebonden, en daarop wierp de reus haar als een pak waschgoed op zijn schouders, en droeg het listige schepsel, dat vloekte als een kaaiwerker, binnenshuis.

Een half uur later kwam de politie opdagen, en nam de bandieten, die allen zwaar gekwetst waren — het waren er twee en twintig geweest — benevens Canny in verzekerde bewaring.

Maar toen was er van Raffles en zijn beide metgezellen geen spoor meer te ontdekken — zij hadden zich vol bescheidenheid aan alle lofuitingen willen onttrekken!

De volgende aflevering bevat:

Het luchtgevecht

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**

Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is 224 pagina's groot, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in stevige linnen band geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

2e DRUK De vele aanvragen maakten in korten tijd noodig een 2e DRUK

Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door

Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam

ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op stevig papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.

Ieder die iets weten wil over **bloedarmoede - bloeddruk - blaas-catarrah - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuberculose, of wat dan ook,** kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim **2000** onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in **veelkleurendruk op kunstdrukpapier,** illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, **ruim 500 pag.**

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Formaat van het werk 25 x 17 c.M. **Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.**

Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL LEIDSCHGR. 72, AMSTERDAM (C.)

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wensch^t franco te ontvangen van **N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegr. 72, Amsterdam C. Postrekening 60092, Tel. 31791**

Ex. Medische Encyclopaedie

In linnen prachtband compleet **fl. 4.50,** en wensch^t dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.— *

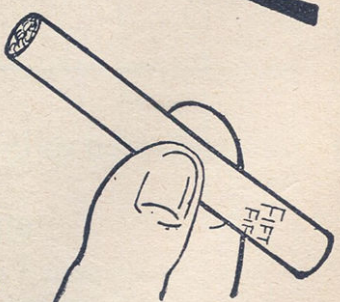
Naam

Woonplaats

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewensch^t.

R.B.K.

*"Special en wetenschappelijk
geproduceerd om bescherming
van de keel te
waarborgen!"*

Leest onderstaande, geheel
spontaan geschreven brief van
een enthousiasten Fifty-Fifty
rooker, waarvan het origineel
ten onzent ter inzage is en
waarvoor niets werd betaald.

Amsterdam, 27 Februari 1934.

Fa. Goodwin & Co.,
P. B. 2, Amsterdam.

Mijne Heeren,

Toen ik voor eenigen tijd Uw annonce in de krant las betr. Fifty-Fifty
sigaretten die U „Fluweel voor de Keel” noemde, heb ik eens een pakje gekocht.
Ik had n.l. reeds sinds langen tijd op dokters advies zeer veel minder moeten
rooken dan ik gewend was, daar ik dikwijls last van mijn keel had, doch het
verlangen naar een extra rookertje en de geruststellende zinsnede in uw adver-
tentie deden mij het besluit nemen Uwe sigaretten eens te probeeren.

Ik voel mij nu eigenlijk verplicht U even te zeggen, dat ik thans weer
evenveel kan rooken als vroeger, en hiervan, dank zij Uw heerlijk koele en zuivere
Fifty-Fifty's geenerlei nadeeligen invloed meer kan constateren.

Ik dank U daarom ten zeerste, dat U mij in staat gesteld hebt weder
ten volle van het genot, dat rooken geeft, te kunnen profiteeren en teeken met
alle hoogachting

Uw dw.

(w.g.) R. v. H., Amsterdam.

FIFTY

= **FIFTY**

AMERICAN CIGARETTES

„Fluweel voor de keel”